

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 28,50 + 1,50 (HST) = 30 kan. dolarů Cena 2,85 + 0,15 (HST) = 3,00 dolary.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089		Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku! ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)
	J	Time Committed Á délai convenu	

No. 7.

(587.)

Vol. 28.

ČESKOSLOVENSKÉ NOVINY - CZECHOSLOVAK NEWSPAPER

Thursday,

August 16,

2018

satellite

1-416

Published by ABE, P. O. Box 176, Toronto „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
Tel.: 416/530-4222, Praha: 222-261-811; E-Mail: abe@satellite1-416.com
satellite1-416.com — zpravy.org — zpravy.ca — spravy.ca — satellite416.com

Jak mne osvobodili Rusové

Kláster Teplá u Mariánských Lázní, rok 1758: správcem se zde stal jeden z mých prapředků. Není divu, že jsem k němu měl jiný vztah, než k ostatním významným památkám naší historie. Až do takzvaného Vstupu bratrských vojsk mne samozřejmě ani ve snu nenapadlo, že i já do ní a právě tam, byť jen okrajově, přispěju.

Kláster Teplá u Mariánských lázní, prvé týdny srpna 1968. Jako každoročně v létě zde probíhala předvojenská příprava studentů několika vysokých škol. Během studia absolvovali mimo jiného měsíční výcvik vedený oficíry vojenské katedry; také díky jemu měli pak, po promoci, ‘vojnu’ jen jednoroční. Trvale, nejen v době letních prázdnin, zde byl umístěn atypický vojenský útvar, určený k dokončení základní vojenské služby vojáků během základní vojenské služby vězněných pro závažnější prohřešky. Ti byli, na rozdíl od nás - možno říci stážístů - ubytováni ve fortelných, kdysi výstavných budovách někdejšího řádu premonstrátů. Omítky, stropy, podlahy, sochy, obrazy i ostatní barokní výzdobu mnozí z nich ničili v celém areálu kláštera s potěšením a s jistotou, že tuto zábavu jim jejich nadřízení nezatrhnou. Z mnohých šel strach, leckteří co chvíli vytahovali z kanady a ukazovali nám, abychom se jich báli, nůž. Provokovali, bylo rozumné se jim vyhnout. Během již prvních dnů našeho pobytu jim ale neuhnuli někteří ze studentů FTVS kteří tam byli s námi, ovládali bojové sporty a bolestivě jim ublížili. Někdejší bývalí a potenciálně i současní delikventi si pak dávali majzla: nevěděli, kdo je kdo.

Kláster Teplá, 19. srpen 1968: navečer jsem s několika dalšími mediky zašel do špinavé, nevábne hospody vedle kláštera. Pivo bylo kalné, trochu smrdělo. Chtěli jsme, aby hospodský narazil jiný sud. Marně. Požádal jsem jej o předložení jeho průkazu o bezinfekčnosti. Máloco jej asi tak kdy našťvalo, hulákat začal, že máme zaplatit a vypadnout. Odesl k pípě naše nedopité püllitry, vytáhl karty a začal s několika místními mastit mariáš. Chvíli jsme ještě seděli, pak někdo z nás navrhl, že platit za ten patok nebudeme a zdrhnem’. Během úspěšného opuštění našich pozic, kdosi z nás otevřel dvířka pojistkové skříně v chodbě hospody a vypnul hlavní jistič. „Gauneři mizerný“ křičel za námi hospodský oknem z rázem ztemnělé budovy: „Darebáci, utíkaj’ bez placení a já mám loženýho betla! No počkejte, já si vás najdu!“ Smáli jsme se, kde asi nás bude hledat?

Kláster Teplá, 20. srpen 1968, odpoledne: při takzvaném bojovém rozdělení, kdy jsme stáli na nádvoří, ukázal týž hospodský z okna kanceláře majora, velitele útvaru, na mne. Následně jsem byl za nedovolené opuštění posádky a urážku pracujícího lidu potrestán velitelem útvaru: pro tu noc jsem se stal velitelem stráže útvaru. Vyfasoval jsem pistoli a žluté šňůry označující moji funkci. Netušil jsem, jestli je pistole nabitá. Stejně jsem s ní mohl, i kdybych chtěl, jen strašit, protože jsem nevěděl, jak ji mám aspoň odjistit. Na bráně nuda, nezajímalo nás a zjevně ani kohokoli jiného, kdo jde ven a kdo dovnitř. Kolem sedmé odpolední se někam ztratili dva mí podřízení ve službě, „základáci“, vyzbrojení samopaly. Bez nich, řekl jsem si, beztak útvar proti nepříteli neubráním. Sundal jsem ze sebe šňůry, strčil jsem je i s pistolí do stolu, zamkl jsem služebnu u brány a klíče dal do kapsy. Do blízké hospody jsem nemohl, vydal jsem se do jiné u kostela asi kilometr vzdáleného města. Stejný nápad měl i jeden z mých kolegů mediků, Pepík V.

Město Teplá, 20. srpen 1968, kolem desáté večer: tutéž restauraci navštívil, jak měl ve zvyku před spaním - což jsme nevěděli - velitel posádky. Už z jeho chůze bylo patrné, že se ten

Josef Koudelka Návraty. Z výstavy prací významného českého fotografa Josefa Koudelky uspořádané k jeho 80. narozeninám. Je zde průřez jeho celoživotní tvorbou. Základ expozice tvoří rozsáhlý soubor cca 400 děl, která se fotografy rozhodl velkoryse věnovat Uměleckoprůmyslovému museu v Praze. UPM tak je jediným muzeem na světě, kde bude uloženo rozsáhlé dílo světoznámého fotografa. Výstavu doplňují další fotografie (vintage, printy, panoramata), která zapůjčila agentura Magnum Photos a která autor s kurátorkou Irenou Šorfovou vybral přímo pro pražskou akci. Jedním z hlavních témat jsou fotografie z doby srpna 1968, kde jsou vystaveny dobové originální snímky spolu s dokumentárními materiály z archivu Josefa Koudelky a také dokument popisující toto složité období. K výstavě byly vydány dvě knihy v česko-anglickém vydání. První představí vybrané cykly z expozice spolu s esejemi a kompletním biografickým přehledem fotografova uměleckého života, druhá pak zmapuje všechna díla, jež jsou součástí daru. Výstava potrvá do 23. září 2018. (Facebook, Prague.eu)

den nestavil na jedno poprvé. Dal se do řvaní jen nás zblejsk’, můj kolega se polekal a utekl. Velitel snad ani nezpozoroval, že si otvírá hubu už jen na mně. Napadlo mne, že po tomto mém maléru, druhém v krátké době po prvním, bude zřejmě brzy následovat další, do třetice. Jaký asi? Připomněl jsem si, že co se stát má, stane se. Mávl jsem rezignovaně rukou, zaplatil jsem dvojí útratu a šel pomalu z restaurace. Za sebou jsem slyšel: „Ně na rok, na dva! Pudete na vojnu, soudruzi, a s flastrem k tomu !!“ Při mém návratu do kláštera už v bráně zase lajdal jeden z mých pro tu dobu podřízených. Dal jsem mu klíče a bez ohledu na jeho reptání jsem šel spát do naší ubikace, poloshnilé dřevěné boudy.

V tu chvíli mi nevadilo, že skrz střechu do ní místy - podle toho, jaké bylo počasí - přšelo, nebo skapával asfalt. Podobné byly i další dvě, které tam v době války zřídili Němci pro takzvaný Pracovní tábor. „Zvykejte si, studenti!“ šklebil se jeden z lampasáků útvaru, když jsme si stěžovali, „na frontě, až se to, soudruzi, semele, bude hůř...“ Kdosi podotkl, že jsme přece ve službě lidu pevná hráz míru proti choutkám západních štváčů. Oficír se jen ušklíbl. Nejspíše ani on svou roli v případném vojenském konfliktu s NATO nepřeceňoval.

Kláster Teplá, 21.8. 1968 - půl páté, zasmušile svítalo: Neurvale mne budil jeden z těch od brány, strkal mi šňůry a pistoli, „před bránou vole je ruskej tank a prej, jestli nezvednem’ závoru, rozstřílejí’ to tady nacimprecampr. Teda já jim dopíči nerozumim, něco takovýho snad říkaj’, ale taky

ukazujou. Tu závoru přece bohajeho nevodemknu! Ty si prej teď, říkají lampasáci, protože náčelník se vožral a nejde ho vzbudit, velitel posady. Tak bohajeho kurva něco dělej!“ Kdosi z mých spolunocležníků otočil knoflíkem transistorového radia. Vzrušený hlas v něm hlásil, že Československo okupují vojáci *Varšavské smlouvy*. Pistole zůstala na kavalci, připjal jsem si šňůry a mazal jsem na apelplac. Tam se už rojili vojíni – základáci, kteří teď nevypadali jako ke všemu odhodlaní desperáti, s nimi podvojíni-studenti, kousek vedle rozpačité postávalo několik lampasáků útvaru. Tvrdili, že v takové situaci rozhoduje velitel stráže. Kdoví, jak na to přišli. Tvářili se bezradně a zjevně nestatečně. No co, hůř snad být nemůže, napadlo mne. Nechat vyjednávat s Rusákama tyhle (??) skoro najisto by si k tomu klekli.

Dva z ruského tanku zlostně okopávali sloupky závoxy v bráně. Zkusil jsem jim vysvětlit - ale jak, honem, se řekne rusky *nesmíte dál bez povolení k vstupu?* - že závoru odemknu a zvednu, až to dovolí generál. Blbost ? Kde by se tady teď našel nějaký náš generál? Ale zabralo to, mé gestikulaci a mému poslednímu slovu rozuměli. Cosi štekli a vrátili se k tanku.

Napadlo mne, že bych se mohl pokusit rozeznít alespoň jeden ze zvonů kostela. Nejsou přece jen k velebení Boží slávy. Poplach? Spíše upozornění, které snad nikdo nepřeslechne. Připomínka časů, kdy si Češi nenechali jinými brát vládu věcí svých. Věděl jsem, jak se poměrně snadno mohu dostat nejen

Pokračování na str. 7

satellite 1-416

Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583
GST Business # 86957 0572 RT0001
Paid in Toronto

CZECHOSLOVAK NEWSPAPER
published by ABE

P.O. Box 176, Toronto „E”,
Toronto, Ont. M6H 4E2

Telefon: 416/530-4222
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com
www.satellite1-416.com

www.zpravy.org
www.zpravy.ca
www.spravy.ca

Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11
Tel.: 222-261-811

ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

Advertising rates: 22.00 per inch/col.
\$ 1.65 CDN per line/col.

Předplatné:

v Kanadě \$ 28.50 + \$ 1,50 (GST) = \$ 30,00,
pro ostatní svět CND/US \$ 45 .
v ČR 700 Kč, na Slovensku 30 eur.
PDF elektronicky \$ 20 - (dobrovolné)
V ČR 200 Kč , na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A
SLOVENSKÉ
BOHOSLUŽBY
V TORONTĚ

Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9. Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. Duchovní správce: Tomáš Kaňa. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Rímsko-katolický kostol sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Nedeľa: 11:00, útorok, streda, a piatok: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Nedeľa 9:00, sobota: 17:00. Pondelok a štvrtok 9:00. Farár: Grzegorz Nowicki. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Slovenský grécko-katolický kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedeľa: 10:45.

Luteránsky kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth. Najbližší bohoslužby:, 9. 9., 21. 10., 18. 11. a 2. 12. ve 13 hodin, 24. 12. 2018 v 16:30.

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, On. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev. Rowan Simmons, e-mail newdawnmoravian@bellnet.ca; www.newdawnmoravianchurch.org

Kat. bohoslužby mimo Toronto
Hamilton: Kostol sv, Cyrila a Metoda, 204 Park Street North., Hamilton, ON. - Bohoslužby každou druhou neděli v měsíci v 15:00 hodin.

Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejblížší bohoslužby: Budou oznámeny.

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče: (Lyndale a Hirschey): 170 Hinchey Avenue. Nejblížší bohoslužby: Budou oznámeny.

Kat. bohoslužby mimo Ontario
Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejblížší bohoslužby: Budou oznámeny.

VLADIMIR
KABELIK

Shoe Store, 1976

Limping Forward, Looking Back
Remembering Prague After the Soviet Invasion

August 18 - August 25, 2018
Opening Reception: Tuesday, August 21, 2-5pm
Location: Project Gallery, Stephen Bulger Gallery

1356 Dundas Street West Toronto Canada
416.504.0575 bulgergallery.com
Tuesday to Saturday 11am-6pm

Česká televize Nová vize
a Slovenský svet

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin
opakování ve středu v 3:00 a 7:00 hod. Ve čtvrtek v 23:00 hod.
na stanici OMNI 1
(V Torontu kanál 47/kabel Rogers 4, 169 a 520)
E-mail: novavize.ca@gmail.com
Adresa: 7-Auburn Ave. # 1, Toronto ON, M6H 2L6

Torontská odbočka ČSSK
Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.
450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1
Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu
Středa: 16:00-21:00.
Tel.: 416-439-0792

Klub seniorů při Osadě svatého Václava
496 Gladstone Ave., Toronto
se schází (kromě měsíců července a srpna)
každou první a třetí středu v měsíci ve 13 hodin,
před tím jsou od 12 hodin bohoslužby.

Satellite 1-416

jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin. Jsme přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění. Zásadně však neuvěřejňujeme články s rasistickým zaměřením, nepřátelské jiným národnostem nebo náboženstvím a podporující násilí. Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet, ale předat mu informace, z kterých si může udělat svůj vlastní názor.

Přebírání původních článků a informací je možné, pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskusí sleduje.

Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

Naše internetové
stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků
v našich novinách.

Aktuální vždy v den vyjití novin.

satellite1-416.com

zpravy.ca

zpravy.org

spravy.ca

Toto číslo v PDF

www.7.satellite1-416.com

www7.zpravy.ca

www.7.spravy.ca

Kalendář

Co se připravuje

v krajské komunitě v Kanadě

kalendar.satellite1-416.com

kalendar.zpravy.ca

kalendar.spravy.ca

Nové divadlo

O jednotlivých představeních

Nového divadla v Torontu

divadlo.zpravy.ca

NHL

Zpravodajství z NHL

nhl.zpravy.ca

Jak vyjdeme
v roce 2018

7 - 16. 8. 2018

8 - 27. 9. 2018

9 - 1. 11. 2018

10 - 6. 12. 2018

V roce 2019

1 - 7. 2. 2019

2 - 4. 4. 2019

3 - 13. 6. 2019

Financial

Kursovňí lístek

100 Kč 5,76 CDN

1 CND \$ 17,36 Kč

1 EURO 1,48 CDN \$

1 CND \$ 0,68 EURO

1 US \$ 1,30 CDN \$

1 CND \$ 0,77 US \$

Universal Currency Converter - 14. 8. 2018

1 CDN \$ 17,19 Kč

1 EURO 25,69 Kč

1 US \$ 22,51 Kč

ČSOB - 14. 8. 2018

Toto číslo jsme dali
do tiskárny

19. 8. 2018 v 16:00

Příští číslo vyjde:

27. 9. 2018

Uzávěrka: 20. 9. 2018

Kalendář

www.kalendar.zpravy.ca
www.vstupenky.ca

21. 8. (út) 14:00

Limping Forward, Looking Back
Remembering Prague
After the Soviet Invasion
Vernisáž výstavy fotografií
Vladimíra Kabelíka
Project Gallery
Stephen Bulger Gallery
1356 Dundas St. W., Toronto

21. 8. (út) 18:30

Setkáme se přesně
na 50. výročí
Vzpomínka na Srpen 1968
Hudba Miro Letko
Restaurace Praha
Masaryktown
450 Scarborough Golf Club Re.

30. 9. (ne) 10:30

Svatováclavské posvícení
Biskup Václav Malý uvede
nového kněze P. Jána Čukáše
Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave., Toronto
Tel.: 416/367-3964, 416/614-0550

21.10. (ne) 17:00

Nokturna v městě
Slávka Vernerová Pěchočová
Klavírní recitál
Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave.
vstupenky.ca 416/481-7294

28. 10. (ne) 17:00

Koncert k 100. výročí Československa
Zemlinského kvarteto
a S. Vernerová Pěchočová
Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave.
vstupenky.ca 416/481-7294

2. 11. (pá) 20:00

3. 11. (so) 16:00 a 20:00

4.11. (ne) 16:00

Nové divadlo
Maja Prentice Theatre
3650 Dixie Rd., Mississauga

10.11. (so) 19:00

Peter Stašák
Vystoupení
v kostele sv. Cyrila a Metoda
5255 Thornwood Dr., Mississauga

2. 12. (ne) 14:30

Popolednie s Trojlístkom
ČSSK
S. K. Spoločnosť M. R. Štefánika
Kostol sv. Pavla
1424 Davenport Rd.
416/350-1239

ČESKO-SEVEROAMERICKÁ OBCHODNÍ A KULTURNÍ KOMORA INC.

CZECH – NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE
AND CULTURE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2

Tel./Fax: (416) 929-3432

E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net

Farnost sv. Václava v Torontu
vás srdečně zve na

SVATOVÁCLAVSKÉ POSVÍCENÍ

u příležitosti oslav našeho patrona

Oslava se uskuteční **v neděli 30. září 2018**

Při **mši svaté v 10:30**

za účasti pana biskupa Václava Malého
bude uveden do funkce nový
kněz P. Ján Čukáš

Po mši svaté bude následovat
slavnostní společný oběd

Cena oběda: \$20 dospělí, \$12 děti

Rezervace lístků:

Jena Hladíková (416) 367-3964

Miloš Janek (416) 614-0550

NOCTURNES IN THE CITY PRESENTS:

Slávka Vernerová Pěchočová PIANO RECITAL

Janáček - Smetana - Dvořák - Brahms - Chopin - Debussy

Sunday, **October 21** at 5 pm

St. Wenceslaus Church (496 Gladstone Ave. Toronto)

TICKETS: \$15.00 at the door

info: www.vstupenky.ca or 416 481 72 94

SETKÁME SE PŘESNĚ NA

50. výročí

Češi, Slováci, Čechoslováci

Prague Restaurant & Cafe Masaryktown

ÚTERÝ 21. srpna v 18.30

Pamětníci a všichni, kdož chtějí vzpomenout společně s
námi nejen na temné dny invaze vojsk Varšavské smlouvy
do Československa, ale i na nadějně období Pražského jara,
přijďte i se svými přáteli

Zavítá také Miro Letko
se svojí ženou a jejich muzicírováním

☐ Rezervaci doporučujeme: (416) 289-0283
☐ 450 Scarborough Golf Club Rd, Toronto, M1G 1H1, ON ☐ Přilehlý parkování zdarma

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví

Czech Embassy

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví

Slovak Embassy

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český generální konzulát

Czech General Consulate

2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E-mail: toronto@embassy.mzv.cz
Úřední hodiny:
pondělí, úterý, čtvrtek a pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate of the Czech Republic

Calgary, AB

Honorary Consul: Jaroslav Jelínek

850 - 10655 Southport Rd. SW
Calgary, AB T2W 4Y1
Tel.: (403) 269-4924, Fax: (403) 269-3939
E-mail: calgary@honorary.mzv.cz

Montreal, Quebec

Honorary Consul: JUDr. Hynek Žikovský

2020 University, Suite 1920.
Montreal, QCTel.: (514) 316-4383
E-mail: montreal@honorary.mzv.cz

Vancouver, BC

Honorary Consul: Karel V. Galland P. Eng

asistenka: Lenka Davidova
email: kgalland@ecofluid.com
adresa: 1700-200 Granville street, Vancouver
úřední hodiny: každý pátek 13:00-15:00

Victoria, BC

Honorary Consul: Jim H. Reed

2555 Cotswold Road
Victoria, B.C. V8R 3S3
tel: 1-250-360-7418,
email: jim.synachor@gmail.com
Honorary viceconsul: Lenka Storzer
1652 Mountbatten Place,
Victoria, BC, V8S 5J9
tel: 1-250-888-1974
email: victoria@honorary.mzv.cz
úřední hodiny jsou vždy první středu v měsíci,
12:00 - 15:00

Honorary consulates of the Slovak Republic

Calgary, AB:

Mr. Richard Wolffi, Honorary Consul

424 Varsity Estates Place NW
Calgary, AB T3B 3B9
Tel.: (587) 333-6831, Fax: (206) 424-0205.
E-mail: richard@wolffi.com
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC

Dezider Michaletz, Honorary Consul

22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, QC H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com

Toronto, ON

Michael Martincek, Honorary Consul

649 Brooker Ridge
Newmarket, ON L3X 1V7
tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166
slovakconsulateto@gmail.com
Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC

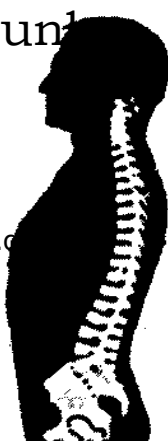
Pavol Hollosy, MBA, Honorary Consul

8691 Allison Street, Richmond, BC
Tel: 604.277.5774 • Cell: 604.910.4565
Fax: 604.277.5774 Email: phollosy@gmail.com

Dr. Petr Munk Chiropraktik

1552 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
www.drpetermunk.com

Ordinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.

Tel.: 416/533-0005

Klinika biomedicíny (Clinic of Biomedicine)

v Torontu

nabízí holistickou léčbu
většiny akutních a chronických
onemocnění
bez nebezpečných vedlejších účinků.

Již 35 let jsme členy mazinárodní
„Cancer Control Society“
(USA)

a „DINSHA health society“
(USA)

Naši klienti nejsou jen z Kanady, ale
přicházejí také
z USA, Evropské unie a dalších zemí

Můžete nám zatelefonovat na

(416) 255-3325

nebo poslat e-mail na:
clinic@biomedici.ca.

Telefonní konzultace jsou zdarma.
Clinic of Biomedicine
2045 Dufferin St., Offices 307-309
Toronto, Ontario

Jaké filmy uvidíme letos na Torontském festivalu

I letos budou na festivalu filmy, na kterých se podílí Česká republika svou koprodukcí. Asi nejzajímavější pro nás bude film slovinského režiséra Olmo Omerzu *Všechno bude* (*Winter Flies*). Kromě České republiky se na filmu podílejí Slovinsko, Polsko a Slovensko. Podle ČSFD se jedná o film, kde typický outsider čtrnáctiletý Mára (Tomáš Mrvík) a jeho kamarád dvanáctiletý Heduš (Jan František Uher) podniknou cestu za svobodou. Mára ukradne auto a svými průšvihy ohromí i mladou stopařku (Eliška Křenková). Všichni jsou na útěku, na dobrodružné cestě, užívají si náhlou svobodu, kterou už možná nikdy nezažijí. Až do okamžiku, kdy Máru chytne policie. Vyslýchá ho policistka (Lenka Vlasáková) s policistou (Martin Pechlát) a my spolu s nimi váháme, co je realita a co smyšlený chlapecký svět, někdy je těžké rozlišit pravou skutečnost od té vyfantazírované...

Je mi jedno, že se zapíšeme do dějin jako barbari (*I Do Not Care If We Go Down In History As Barbarians*) Režie: Radu Jude, Rumunsko, Česká republika, Francie, Bulharsko, Německo, 2018, 140 min, producent Ada Solomon/Hi Film (Rumunsko), koproducent Jiří Konečný/endorfilm Sekce: Contemporary World Cinema. Mladá umělkyně připravuje rekonstrukci skutečné události z roku 1941, kdy rumunská armáda na východní frontě spáchala hrůznou etnickou čistku. Jeden z nejvýraznějších

autorů současné evropské kinematografie přichází s důmyslně koncipovaným filmem, jenž zatlačí nevidanou silou na divákovy emoce. Podpora Státního fondu kinematografie: celkem 4 miliony Kč (minoritní koprodukce)

Svědkové Putinovi (*Putin's Witnesses*) Režie: Vitaly Mansky; Lotyšsko, Švýcarsko, Česká republika, 2018, 102 min, producent Natalia Manskaya/Vertov Studio (Lotyšsko, koproducenti Filip Remunda a Vít Klusák/Hypermarket Film Sekce: TIFF Docs Poslední den roku 1999 usedl do křesla ruského prezidenta Vladimir Putin. Ve svém novém snímku vychází renomovaný dokumentarista Vitalij Mansky ze svědectví o událostech z průběhu následujících let. Obohacuje je o svůj fascinující osobní pohled i dávnou unikátní zkušenost muže, kterého od události v nejvyšší politice dělila pouze kamera. Podpora Státního fondu kinematografie: celkem 1 milion Kč (minoritní koprodukce).

The Death and Life of John F. Donovan Režie: Xavier Dolan; Kanada, 2018, 127 minut, producent Lyla Films, produkční společnost v ČR: Film United Sekce: Special Presentations Mladý herec vzpomíná na své dětství a na dopisy, jež si jako chlapec vyměňoval se svým hereckým idolem, který je již 10 let po smrti. I díky těmto dopisům se dozvěděl, jaké útrapy a překážky přináší sláva a práce v showbiznyusu. Pobídka Státního fondu kinematografie: 6,55 mil. Kč, ustatelné náklady (útrata v ČR) 32,79 mil. Kč

abe/https://www.mkcr.cz, csfd.cz

Když ze světa mizí Soul

Doma v Detroitu zemřela v okruhu svých blízkých 16. srpna 2018 Aretha Franklin - *Královna Soulu*. Tento titul jí patří oprávněně. Jestliže řekneme Soul,

vybaví se nám okamžitě několik zpěváků - James Brown (1933-2006), Otis Reding (1941-1967), Wilson Pickett (1941-2006), Percy Sladge (1940-2015), ale Aretha Franklin byla asi nejvýznamnější zpěvačkou tohoto žánru. Kromě ní mne napadá

snad již jen Diana Ross od *The Supremes*, ale ta se později dala spíše směrem ke klasickému popu.

Co bylo těmto zpěvákům společné? Většinou vycházeli z gospolů. Dvě hlavní představitelky této hudby byly Mahalia Jackson (1911-1972) a Clara Ward (1924-1973). Vlastně s Clarou Ward jsem se poprvé setkal na desce, kde zpívala spirituály spolu s legendárními *Dukes of Dixieland*. Nepamatuji se, že by některý z těchto zpěváků přijel do Prahy. Pouze v sedmdesátých letech zde byly *The Stars of Faith* a nedávno jsem objevil dokonce i nahrávku jejich koncertu v Lucerně. *Soul* neladil tehdejšímu režimu a navíc to byl tak obtížný styl, že se ho s výjimkou Michala Prokopa u nás a Czeslawa Niemena v Polsku nikdo nepokusil napodobovat.

Aretha byla poslední z této skupiny velikánů. Její první nahrávky vyšly na albu *Songs of Faith* v polovině padesátých let. V roce 1967 přišly hity *I Never Loved a Man the Way I Love you* a *Do Right Woman, Do Right Man*. Jejím nejnámější písní se asi stala skladba Otise Redinga *Respect*. Celkem dostala 11 ocenění Grammy za nejlepší R&B přednes. V roce 1987 se vrátila ke *Gospelu* albem *One Lord, One Faith, One Baptism*. 3. května 2011 vydala na počest své padesátileté hudební kariéry novou desku s názvem *A Woman Falling Out Of Love*.

Šedesátá a sedmdesátá léta minulého století se vyznačovala hledáním kulturní identity nejen u nás, ale i ve světě. Jednou z nich byl i boj za lidská práva v severní Americe a do tohoto hledání patří Soul vycházející právě z Gospolu, tento podivný propletenec mezi věcmi duchovními a světskými mezi duší a tělem. Hudba, která říká, že jedno bez druhého nemůže existovat.

Aleš Březina

Konzulární dny ve Vancouveru

Ve dnech 10. až 11. září (pondělí, úterý) proběhnou konzulární dny za přítomnosti nové konzulky Mileny Levičkové a konzulární referentky Denisy Mohylové z Velvyslanectví ČR v Ottawě.

10. září (pondělí) - od 9.00 do 12.00 a od 13.00 do 18.00 hod.

11. září (úterý) - od 9.00 do 12.00 a od 13.00 do 15.00 hod.

Konzulární dny proběhnou v sídle honorárního konzulátu: Suite 1700, 200 Granville Street, V6C1S4, Vancouver, B.C.

Z technických a časových důvodů se **žadatelé ke schůzce předem objednávají**-prostřednictvím e-mailu kgalland@ecofluid.com či na tel. č. +1 604 616 1325. Za tímto účelem je třeba nahlásit:

(1) jméno a příjmení, (2) kontaktní tel. či e-mail, (3) charakteristiku a počet vyžadovaných konzulárních úkonů (počet osob). Doporučujeme se objednat co nejdříve, konzulární služby bude možné poskytnout pouze objednaným žadatelům. Děkujeme za pochopení.

Objednaným zájemcům budou poskytnuty konzulární služby v následujícím rozsahu:

Cestovní pasy – pouze předání vyhotovených dokladů **objednaným** žadatelům, **nikoliv** nabírání nových žádostí;

Státoobčanská agenda – nabírání kompletních žádostí o osvědčení o státním občanství či o navrácení státního občanství;

Matriční agenda – žádost o vydání českých rodných, oddacích a úmrtních listů (nevztahuje se na uznání rozvodu v cizině);

Ověřovací úkony – ověření podpisů, potvrzení o žití pro účely výplaty důchodu, superlegalizace kanadských veřejných listin;

Agenda Czechpoint – nabírání žádostí o výpis z trestního rejstříku, katastrů nemovitostí apod. Upozornění: **Přineste s sebou laskavě platný doklad totožnosti** (např. cestovní pas, permanent residence card, řidičský průkaz) a **jeho kopii**.

S ohledem na ostatní klienty nebudou nabírány nekompletní žádosti, stejně tak nelze z časových důvodů poskytovat právní poradenství (rozvody, dědické řízení).

Konzulární úředník pomůže žadateli na místě odstranit drobné nedostatky v podání, ale z časových důvodů nebude možné tuto podporu pojímat jako obsáhlé vyplňování či překládání formulářů. Pro konzultace, které je možné zajistit s konzulárním oddělením Velvyslanectví v Ottawě telefonicky či e-mailově, využijte laskavě těchto forem komunikace. Před schůzkou doporučujeme zkontrolovat náležitosti Vašich žádostí na [našich webových stránkách](#).

Děkujeme panu Karlovi Večeřovi Gallandovi, honorárnímu konzulovi České republiky ve Vancouveru, za poskytnutí prostor.

Emb

Organizátoři 17. cyklu "Skvosty" v spolupráci s ČSSK a S.K. Společností M.R. Štefánika vás srdečně pozývají na

"Popoludnie s Trojlístkom".

Nedeľa
2. decembra 2018 o 2:30 pm

Kostol sv. Pavla
Davenport Rd. 1424

Scenár a réžia:
OLGA TUROKOVÁ

Štefánik príletí do Toronta zo Slovenska spolu s oblíbenou chansoniérkou Monikou Stanislavovou, ktorá toto popoludnie spestrí pesničkami z obdobia vzniku prvej ČSR a po programe nás poteší oblíbenými skladbami.

JEDINÉ PREDSTAVENIE V TORONTE

Vstupné 20 dolárov

Rezervácie: m.r.stefanik@rogers.com nebo tel.č. 416 350 1239
V hale kostola si môžete zakúpiť občerstvenie.

Zapomenutá válka

Na hranici východní Ukrajiny a okupovaného území

Na cestě do východoukrajinského pohraničního města Stanytsia Luhanska v regionu Luhansk projíždíme několika checkpointy ukrajinské armády. Dostáváme instrukce kudy máme a kudy v žádném případě nesmíme jet, abychom neskončili v náručí proruských separatistů, kteří již čtyři roky okupují nedaleké území, samozvanou Luhanskou lidovou republiku. Luhanská lidová republika je uznávána pouze sousední Doněckou lidovou republikou a Jižní Osetií a nemá žádný mezinárodní statut. Stanytsia Luhanska je široko daleko jediný přechod z Ukrajiny na separatisty okupované území. Přechod je určen pouze pro pěší, nikoliv pro automobilovou dopravu. Jsme 900 kilometrů od Kyjeva, v rohu Ukrajiny, který usiluje o odtržení a připojení se k Rusku. Napětí v autě stoupá, neboť jsme zároveň pouhé tři kilometry od hranic s Ruskem. Odsud je Ukrajina nejzranitelnější.

Náš řidič Aljoša pochází z pět kilometrů vzdáleného města Luhansk, které se už nachází na okupovaném území. Utekl odsud spolu s tisíci uprchlíky v roce 2014 poté, co začala válka. V té ztratil velmi prosperující firmu na pěstování žampionů. V Luhansku má rodiče, za kterými ale nemůže přijet, protože je na seznamu uprchlíků a byl by okamžitě zajat. Maxim, který nás doprovází, je vojákem *1. luhanské brigády* ukrajinských ozbrojených sil. Ve Stanytsia Luhanska žije jeho sestra, které separatisté již čtyřikrát zaútočili na dům. Celé

město leží v ruinách. V letech 2014-2016 bylo téměř vše zničeno, rozstříleny byly domy, restaurace, benzinové pumpy. Nikomu se nechce budovy rekonstruovat, jelikož se bojí, že budou zničeny znovu, a to i přes to, že oficiálně panuje příměří, uzavřené mezi oběma stranami 12. února 2015 ve druhém Minském protokolu. Na příměří dohlíží Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, mezi oběma stranami se každý den pohybují bílé oděni monitorující pracovníci s logem OSCE. Jejich pracovní doba je však pouze mezi 9-16 hodinou. Jakmile odpoledne odjedou, začínají boje a příměří se těžce porušuje. Navzdory Minskému protokolu využívají proruští separatisté těžkou bojovou techniku (kalibry nad 120 mm, včetně raketových a tankových střel). Boje začínají před soumrakem, nejtěžší střelby pak probíhají v noci. Stanytsia Luhanska je díky poloze na frontové linii častým terčem bojů a útoků. Poslední útok ze strany separatistů proběhl před třemi měsíci. Čas od času pronikají během noci separatisté na ukrajinské území a kladou zde v okolí silnic a v již zničených domech miny. Maxim pečlivě dohlíží na to, kam šlapeme. Mimo asfaltovou cestu nelze sejít, miny mohou být kdekoli.

V takzvané šedé zóně, která je pásmem nikoho, mezi Ukrajinou a okupovaným územím, objevujeme humanitární, lidskou a politickou katastrofu. Přechodem denně projde deset až dvanáct tisíc lidí. Většina z nich stojí několikahodinové fronty, což je ve 40 stupňovém vedru na hranici lidských možností. Chybí stín, stromů je málo. Mnoho z nich je pokáceno, vypáleno nebo rozstříleno. Teprve nedávno zde UNHCR (The United Refugee Agency) vybudovalo dřevěný přístřešek, pod který se mohou lidé před sluncem a deštěm schovat. Na všechny přítomné připadá pouhých pět latrín. Není možné zde zakoupit nic k jídlu a pití. Používání mobilního telefonu je kvůli nebezpečí špionáže striktně zakázáno. Třímetrová silnice mezi oběma hraničními přechody je lemována minovými poli s červenými rusko-ukrajinskými

nápisy, varujícími před nebezpečím. Lidé však zcela neuváženě zákaz vstupu na minová pole porušují a posedávají ve stínu stromů za vyznačeným pásmem. Dva kluci se tady válí a baví se. Žena za cedulí s minami telefonuje. Maxim se snaží probudit a vykázat starého pána, který se opil a v tom vedru si sednul do vyznačeného pásma i s vozíkem plným okurek. Je třeba zdůraznit, že přes přechod chodí téměř výhradně Ukrajinci, kteří žijí na okupovaných územích. Z devadesáti procent se jedná o důchodce, kteří si na Ukrajinu chodí vyzvedávat svůj druhý důchod. První, byť minimální, dostávají od separatistické administrativy. Často jsou to lidé imobilní, které na vozíku z jedné strany na druhou převáží ukrajinští dobrovolníci, riskující

zajetí a vězení. Okupace je pro důchodce, stejně jako pro mnoho spekulantů a překupníků se zbožím, kteří chodí na Ukrajinu nakupovat, výhodná. Na Ukrajině je vše dostupné, zejména kvalitní potraviny, ale i lékařská péče a pracovní příležitosti. Na okupovaných územích je vše dováženo z Ruska a všeho je nedostatek. Lidé poslušně čekají až na ně přijde řada. V ruce drží své rodné listy, pasy a mačkají se ve frontě za plotem. Mlčí, jsou trpělivi, smutní a rezignovaní. Nemluví spolu. Pronikavě nás pozorují a z jejich pohledů cítím nepřátelství vůči nám i Ukrajině. Cítím mnoho bolesti, nenávisti a nedůvěry. Mám pocit, že pro tuto tragickou situaci není v dohlednu žádné pozitivní řešení. Kdo by chtěl zpět k Ukrajině, když může být součástí Ruského impéria?

Text a fotografie Pavel Nasadil, červenec 2018

Žluté balóny Kamila Lhotáka

Dne 5. června roku 1783 se poprvé světu předvedl horkovzdušný balón bratří Montgolfierů a lidé žasli nad jeho dokonalostí, technikou, malebností a odvahou. Bratři Montgolfierové nemohli vůbec tehdy tušit, že o celých sto dvacet devět roků později se kdesi v Čechách narodí člověk, který bude plujícími balóny tak okouzlen, že je začne malovat a tohle své nadšení už nikdy neopustí.

Tím člověkem byl malíř a ilustrátor Kamil Lhoták. Narodil se 25. 7. 1912 matce, Anně Kouglové, kterou celý život miloval a otci, kterého rád neměl a přiřadil mu po celý život oslovení „fotr“. A otec to nebyl jen tak někdo obyčejný, ale měl v sobě i nějakou tu šlechtickou krev, neboť se honosil titulem rytíř Kamil Lhoták ze Lhoty. Anna Kouglová se žádným titulem nehonosila, ale také to nebyla jen obyčejná mladá dívka, pomáhala své sestře v šití toalet pro mírně lepší měšťanskou společnost, ale hlavně milovala a ochotnický

hrála divadlo – z ochotnických prken si občas odskočila i na prkna profesionální, nejvíce do Švandova divadla a nejenom tam. A v téhle době se seznámila s rytířem Kamilem a bylo to seznámení osudové. On studoval medicínu a byla prý to sama Anna, která mu navrhla, že svou společnou budoucnost budou řešit, až dostuduje. Po jeho dostudování se však společně řešení nekonal a vztah se stal více než problémový. Kamil Lhoták se začal intenzivně věnovat medicínské vědě a pomalu a jistě se z něho stávala vysoce uznávaná osobnost v jeho oboru. Také Anna Kouglová postupuje v životě dál a hraje v Uranii s herci a básníky zvukných jmen, ochutnává aplaus po představeních. Divadlo je pro ni jakousi zpovědnicí jejich starostí a citového rozpoložení. Rytíř Kamil Lhoták nedává o sobě žádné zprávy, až v době, kdy už bylo Anně třicet osm roků, se náhle znovu v jejím životě objevuje. A z toho nečekaného návratu se rodí syn Kamil Lhoták, pozdější malíř. Otec, v této době byl již slovutným profesorem na pražském lékařství, byl ale i ženatý a manželství zůstávalo bezdětné. Nikdy se nerozvedl a nikdy si Annu Kouglovou za manželku nevzal, ke chlapci se veřejně nehlásil a navštěvoval ho jen tajně, vyhradil si, že nebude od něho oslovován „tatínku“. Občas ho bral i na vycházky, kde ho poučoval, většinou o věcech, které malého Kamila vůbec nezajímaly – citově se vzájemně neznali. Pod slibem, že mu

koupí v hračkářství, co bude chtít, ho dovedl představit i své legitimní ženě. Co tím sledoval, se nedá vysvětlit. V hračkářství si malý Kamil přál šlapací autíčko nebo dětské kolo, nedostal ani to, ani ono. Otec mu koupil červený míč – který se později mohl možná stát i jakýmsi symbolem v malířových obrazech, ale symbolem čeho? Dětského zklamání? Nelze to vyloučit. Budiž připsáno k dobru rytíři, že celý svůj život platil Anně alimenty a ve své závěti ji odkázal neuvěřitelných půl milionu korun. A nelze mu ani nepřiznat, že se mu líbily obrázky malého Kamila, které už od dětství intenzivně kreslil.

Malý Kamil onemocněl asi v pěti letech obrnou a začal kulhat, tehdejší medicína neznala konzervativní léčbu a tak se o operaci pokusil profesor Rudolf Jedlička – operace sice trochu lepší chůzi navodila, ale problém jako takový nevyřešila. Postižení kulháním přineslo viditelně do Kamilova života trauma, kterému se nedovedl ubránit. Záviděl všem zdravým dětem a pomalu se zavíral do samotářství. Díky matce se to naštěstí nestalo definitivním řešením. Ale už tehdy začalo cosi zvláštního u Kamila, a sice značný ostych před zdravými spolužáky a naopak obrovské spolucítění s lidmi tělesně postiženými. Tento pocit ho po celý život nikdy neopustil – byl v podstatě šťastný ve společnosti postižených, vyhledával je, cítil se s nimi rovnocenný a mnohdy i jako jejich ochránce, hojně je maloval. Učaroval mu například Toulouse Lautrec a to nejenom pro jeho malířské umění, ale i pro jeho postižení.

S matkou se několikrát stěhovali, a když nebudeme počítat jejich pobyt u matčiny sestry ve Stochově v době 1. světové války, tak šlo vždy o obyčejné bydlení v různých chudších částech a periferiích Prahy, především v Holešovicích a Nuslích poblíž Botiče. Tato prostředí ho ovlivnila na celý jeho umělecký život, žil zde totiž v době, kdy v polorozbořených ohradách a plevellem zarostlých zahradách byly pohřbeny staré stroje, zbytky nefunkčních aut, motorek a spousty dalšího harampádí, které pro člověka už nemělo žádnou cenu, ale Kamila naplňovalo představivostí, až verneovskou. Tady asi byl začátek jeho lásky k technice, strojům a všemu tomu, co se mohlo kdysi pohybovat po silnicích, kolejkách, vodě či ve vzduchu. A začal to intenzivně kreslit.

Když dospěl do studentských let, navštěvoval gymnázium v Resslově ulici a začal, kupodivu, přinášet domů hodně špatné známky z kreslení. Nakonec došla do školy matka učitelovi ukázat kresbičky, které maloval Kamil doma a které se nedaly porovnat s jeho výtvary školními. Učitel ho nechal namalovat pohled na ulici ze školního okna a nejenom, že to byla kresba bezchybná, ale ještě navíc Kamil namaloval dokonale pana školníka. Nad údivem pana učitele jen řekl: „Já totiž kreslím, jenom co mě baví.“ Pak vystudoval práva, což si přála matka, ale nikdy se jimi neživil. Dal přednost malování a to i přesto,

že neměl v tomto směru žádné umělecké vzdělání. Opravdu jen samouk, ale dokonalý a svůj! Když se za Němců zavřely vysoké školy, zbývala mu na právech jedna nedodělaná zkouška, ale on už žádný zájem o tohle studium neměl. Už tehdy prohlásil „jsem malíř“.

Kamil dospěl a v roce 1938 se oženil. Opět si vybral sobě rovnou, a sice židovku postiženou obrnou, Herthu Guthovou, kterou její otec nechal překřtít na Ludmilu, aby ji tím trochu ochránil před fašistickou protizidovskou čistkou. Určitou ochranou jí byl samotný Kamil, který sám Žid nebyl – přesto oba prožívali celou válku v napětí a zoufalém strachu, navíc oba Liduščini rodiče skončili v koncentračním táboře a tam zemřeli. Celé vypětí se po válce u ní projevilo obrovskými psychickými problémy opakovanými hospitalizacemi v léčebnách. Nakonec mezi nimi došlo k rozluce a k jejímu trvalému umístění v psychiatrické léčebně. Z tohoto osudového rozhodnutí se Kamil nikdy ve svém životě zcela nezhojil a výčitky svědomí ho neopustily. Jiná cesta však opravdu nebyla možná. V roce 1941 se jim ještě stačil narodit syn Káma. Ten už svůj život prožil hlavně se svým otcem, postupně od něho převzal jeho způsoby myšlení a projevy chování a otec Kamil mu pomalu, ale jistě vtiskával svůj způsob žití trvale do podvědomí. Někdy to možná mohlo připomínat jakési podobné postupy výchovy, jaké kdysi byly i mezi otcem Kamila a Kámovým dědečkem.

V roce 1939 se poprvé Lhoták předvedl na výstavě a téhož roku ještě jednou. Ohlasy byly různorodé, ale obdiv převažoval. Tehdejší jeho čtyři vystavené obrazy *Přístav*, *Dva balóny*, *Pražské Novoměstské divadlo* a *Balón nad plynárnou* už nebyly považovány za pouhé podivínství, měly osobitou chuť a vůni, ještě se tak úplně nedalo říct jakou. Pak následovala výstava ve Zlíně a po ní v pražském *Repre*, kdy už vystavoval jako člen Umělecké besedy a to již vstoupil ve známost a vážnost. Malířská obec s ním začala najisto počítat. Nejvíce výstav přinesly roky 1971-1974, konaly se v Karlových Varech, Litoměřicích, Roudnici, Liberci, Hradci Králové, Mostě a samozřejmě opět v Praze. Jeho snové krajiny s poházenými zbytky starých aut, míčů, červených stanů, vlaječek, předmětů popsaných starými reklamami, plujících žlutých balonů, vzducholodí, parníků, vnikaly lidem pod kůži, aby tam už trvale zůstaly. Dokonalým zakomponováním civilizačních prvků do snových, lehce mystických tajemných krajín docházelo k jakémusi emočnímu náboji, který se z pláten na diváka přenášel a dělal mu dobře.

V životě byl trvale ovlivňován hendikepovanými osobami a ty si také trvale ke svému životu vybíral. Prakticky celý život spojil s Annou Endrštovou, zvanou Anča, které chyběla ruka – kdy tomuto svazku odmítali porozumět i jeho nejbližší přátelé. Zajímavé bylo, že Anču poprvé maloval na vytržený list školního sešitu asi v jejich pěti letech v Nuslích, kde se s ní poprvé setkal. Pak se potkali osudově znovu asi po padesáti letech, to už bylo setkání na vždy. Když Anča v roce 1989 zemřela, pokusil se navázat přátelství s další postiženou ženou, ale ta to odmítla. Pak už to nikdy u něho nebylo jako předtím – osudu se bránil malováním, ale i to už bylo v mnohem menším, jen jakémsi komorním rozsahu. Jeho celoživotní píle byla neuvěřitelná a představuje v letech 1937 – 1984 2 054 obrazů, z nichž 147 sám zničil, 8 je ztraceno, 2 ukradeny, 1 shořel za války při náletu.

O Kamilu Lhotákovi by se dalo napsat článků několik, jeden totiž nemůže vystihnout tak zvláštní osobnost jakou byl a to jak v životě soukromém, tak profesionálním. V tom druhém byl bezesporu mnohem šťastnější. Tak už jen jakési konečné vyjádření - maloval obraz jako lyrickou báseň, nikdy však obrazu nechyběl ani děj prozaický a ani prvky dramatu nebývaly výjimkou. Vždy jsou to obrazy s příběhem a vždy si může divák příběh i sám tvořit. Ráda sem ještě vložím recenzi jedné z jeho výstav od Fr. Kovárny: *...žlut' balonového hedvábí zaujme jako verše básně. Zákoutí s bicykly je tak časové a přitom motivové nové, že zapomínáte na vžitě představy o obrazech a obvyklých motivech a poddáte se básnivému přepisu těchto na pohled nehezkyh věcí. Krása vzducholodí a letadel – to je romantismus dneška! Útěk z banálnosti.*

Kamil Lhoták zůstal trvale ve Středoohoří, neboť si přál, aby po své smrti byl jeho popel rozptýlen na kopci Čičov, kam často jezdíval na motorce, aby zdejší kraj a jeho výhledy obdivoval. Přání mu splnil syn Káma v roce 1990.

Jana Fafejtová, Praha

Prameny: A. Branald: Můj přítel Kamil, L. H. Augustin: Kamil Lhoták, konzultace: Městská knihovna Praha, výstava obrazů K. Lhotáka Obecní dům 2018, informace z internetu.

Nocturnes, MMI, CSSK, SOKOL under the auspices of the Embassy of the Czech Republic in Ottawa and Consulate General of the Czech Republic in Toronto present:

**Festive Concert to celebrate
100 years anniversary of Czechoslovakia**

ALL DVOŘÁK

**ZEMLINSKÝ
QUARTET**

WITH RENOWNED PIANIST **SLÁVKA
VERNEROVÁ-PĚCHOČOVÁ**

28. October at 5 PM
TICKETS: \$25.00 at the door

St. Wenceslaus Church (496 Gladstone Ave. Toronto)
info: www.vstupenky.ca or 416 481 72 94

Jak mne osvobodili Rusové

Pokračování ze str. 1

do jedné ze dvou vedle sebe stojících, románsky strohých věží, ale také v ní až nahoru. Už několikrát jsem se během posledních týdnů odtamtud, z výšky odpovídající snad Petřínské rozhledně, díval do kraje spravovaného v dobách počátků existence Českého knížectví velmožem Hroznatou. Klepával jsem s až posvátnou úctou klouby prstů na zvony. Zněly v harmonii kterou při zvonění obvykle nevnímáme, s jakoby do té chvíle skrytou tajemnou silou. Zkusil jsem teď jeden zvon rozhoupat rukou. Nic. Zabral jsem pořádně, pohnul se jen trochu. Tahat za provaz, aby tělo zvonu tlouklo do jeho srdce ? Netroufl jsem si: lana se ztrácela ve čtvercovém výřezu podlahy kdesi hluboko dole ve tmě, co když ztratím balanc? Vzal jsem tam na podlaze pohozený krátký trámek, nejprv bázlivě, pak víc jsem jím šfouchl do dolního okraje těla zvonu.

A znovu. „Bam... BAamm... BAAMMmmm...“ znělo, připadalo mi, nejen ve zvonu a prastarém zdivu horní částí věže kostela, ale podstatně dál. Po chvilce jsem toho nechal a podíval se oknem dolů. Tank couval, otočil se, rachtavě jel pryč. Překvapilo mne to stejně, jako potěšilo. Že by se ale ruští tankáni lekli? Určitě ne. Měli nejspíš i pro takové případy nějaké předpisy, nebo se jeli přepat. Moje předcházející chvilková euforie se kamsi vytratila. Bude hůř, odhadoval jsem, víc ale nesvedu. Pomalu jsem šel dolů.

Velitel posádky, se možná díky hlasu zvonu probral, nejspíše ho slyšel poprvé, co tam sloužil. Vzápětí se dozvěděl, že zaspal pokus o obsazení posádky nepřitelem a že ten tank už odjíždí. Možná i díky své kocovině se zřejmě cítil v té chvíli být víc vlastencem, než důstojníkem *Varšavské smlouvy*. Spěchal k věžím románského kostela. Já byl už u jejich dveří. Ukázali na mne, vysvětlili. Zamračil se, o již třetí setkání se mnou během tak krátké doby určitě nestál. Vzápětí zřejmě uvážil *Proti a Pro*, zatvářil se takřka přátelsky. Slavnostně mi blahopřál a sdělil, že můj trest z předešlé noci teď za odměnu zahazuje. (Pokládám zde za vhodné uvést, co jsem se dozvěděl po letech: prý dva dny poté při jednání se sovětskými veliteli docílil dohody o tom, že klášter okupanti, jak původně minili, neobsadí. Leccos, ani na vojně, není černobílé anebo - dejme tomu - zelenobílé).

Za asi hodinu nato přijeli Rusáci k bráně kláštera znovu, gazikem. Vojáček-řidič zůstal sedět, vylezli dva oficiři a že chtějí mluvit s načálníkem. Odkudsi se v pravém slova smyslu zjevil, nikdo z nás s tím nepočítal, ne velitel posádky ale velitel Vojenské katedry KU plukovník Bužga. Nejen Rusáci, ale také ostatní, kteří u toho byli, zůstali štajf: byl oblečen ve slavnostní uniformě, se všemi snad třiceti medailemi a řády, které mu byly během vojenské služby - včetně té od Dukly - uděleny, na hrudi. Nesl se ne jako generál ale maršál, Rusáky postavil do haptáku. Vynadal jim, pak, už smířlivěji, dodal, že my tože saldaty, tavarišči, braťja slavjanskie, vot tak. Něco s ním ve strážnici dojednali, gazik s nimi za chvíli odjel.

Během zbytku dne a noci nedošlo k tomu, čeho jsme se obávali, tedy k opakování pokusu Rusáků obsadit násilím klášter. Co bychom zmohli proti jejich tankům, které byly - jak jsme věděli - jen několik kilometrů odtud? Někteří mladší oficiři speciálního útvaru se navečer pragmaticky - až podstatně později jsem pochopil pravý smysl toho slova - převlíkli do teplákových souprav, aby pro případ, že by k nám přece jen Rusáci vtrhli, byli jimi také pokládáni za studenty, civily.

Zkraje noci si přinesli spacáky a vlezli do neobsazených postelí dřevěných baráků. Bylo nám hloupý je vyhánět, měli jsme strach jako oni. Semtam jsme si ale neodpustili posměšné *na frontě, soudruzi....* Byla v té naší benevolenci k člověčí malosti i trocha zlomyslnosti: neobsazené postele v naší cimře byly v rohu u dveří, vedle smradlavé hromady odpadků které nám tři týdny přišlo zatěžko odnášet do popelnic. Ně, řekli jsme, ty postele tam zůstanou. *Těžko na cvičišti ...*

Následující ráno jsme, podvojíni – studenty - byli dopraveni nákladáky do Mariánských lázní, odkud jsme vlakem jeli do Prahy. Hrál se na kytáry, zpívali jsme, odhodláni se „jim nedat“, mimo jiných také nějaké protikomunistické písničky. Za jásavého souhlasu dalších kdekdo vykřikoval něco o rudejch sviních. Neměl tím na mysli jen komunisty sovětské. Nikdo z nás k tomu neměl výhrady. Nedlouho poté i později, kdekoli v někdejší ČSSR, zavládlo další období Temna. Připadalo nám, že možná opět třisetleté. Mladí doktoři, někdejší studenti, kteří s námi v Teplé vojákovali, dodatečně prohlédli. Stali se, jako statisíce jiných našich spoluobčanů, komunisty. Již v roli kandidátů KSČ podepsali, že Sovětský svaz nás v r. 1968 osvobodil podruhé a že i proto platí husákovské *se SSSR na věčné časy a nikdy jinak*. Šeptmo, aby to někdo další neslyšel, s utrpeným výrazem mi slušnější z nich vysvětlovali, že *do Strany* museli. „Hele nekecej,“ říkával jsem jim, když po mém dotazu ostýchavě potvrdili, co bylo u pohovoru, „chtěl sis polepšit, protože mezi rudejma platí *všichni sou si rovni, ale někteří sme si rovnější*. Partaj ti k dobrému bydlu helfne nejlíp. A nevím jak koho, ale Sověti tenkrát osvobodili mně. Od roku vojny!“

Václav Štětka – Litomyšl (1995)

PETER STAŠÁK

INFO & TICKETS
Jan 905 812 5503
www.vstupenky.ca
SINGLE TICKET: \$65
TABLE: (10) \$630

10. Novembra o 19.00 hodine v hale kostola sv. Cyrila a Metoda
Show, Dinner & Dance

Cocktails from 6 pm, dinner at 7 pm

5255 Thornwood Dr. Mississauga

Fiddler's Dell Bar & Grill

Fully Licensed

Family owned & operated since 1954

European & Canadian Cuisine

*Slovak and Szegedin Goulash with Dumplings,
Fried Cheese, Schnitzel, Jaeger Schnitzel,
Chicken Paprikash, Perogies.
and many more items on the menu.*

Sun. Mon. Wed. Wings Night & Daily Specials

*20 Domestic & Imported Beers on Tap.
Pilsner Urquell, Czechvar.*

*Watch all Sporting Events on 6 TVs.
Heated Patio with TV.
781 Annette Street @ Jane Street
Toronto ON M6S 2E4
Jozef Karol Tel. 416 767 8882*

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Portrét malíře Jozefa Gabánka - kresba uhlem 2018

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063

www.paintinggallery.net

e-mail: gabankova@paintinggallery.net

Ot'uknutá Etiopie

4. pokračování

Při psaní těchto řádků, již s krátkým odstupem od doby mé návštěvy, mohu sledovat v denních zprávách, že se v Etiopii doopravdy *blýská na lepší časy*, jak moji požárníci v restauraci mi nadějně a s jiskrou v očích říkali. Denně se mi v mém *chytrém* telefonu kupí zprávy ze všech míst, které jsem v poslední době navštívila, takže jak se říká, *jsem v obraze*. Etiopani si v dubnu zvolili nového a mladého předsedu vlády, Abiy Ahmeda, který již hned od svého zvolení začal s rozsáhlými liberálními reformami, aby rostla ekonomie. Propustil i vězněné disidenty, ukončil výjimečný stav (*state of emergency*), z doby protivládních protestů. O co se ale hlavně zasazuje a zdá se, že s úspěchem, je ukončení napjatých vztahů se sousedním státem Eritreou. Tyto dva východní africké státy mají dlouhou a komplikovanou historii. Eritrea byla provincií Etiopie až do roku 1993, kdy získala nezávislost. Přátelské vztahy byly sice nastoleny,

Západ slunce nad údolím pod Sora Lodge

ale po pěti letech Eritrea napadla Etiopii, vybuchla krvavá válka o hraniční území, která měla za následek tisíce a tisíce mrtvých na obou stranách, přesídlování rodin a veškeré ty hrůzy s válkou spojené. Tato válka stála milióny dolarů a nic se nevyřešilo! V roce 2000 byla sice mezi oběma zeměmi uzavřena mírová dohoda, Etiopie dohodu ale nedodržela a do dnešního dne stále okupuje ona území. I když občas pušky a děla utichly i tak napětí mezi oběma zeměmi trvalo. Nově zvolený předseda vlády začal jednat a dnes, (29.6.), jak jsem se dočetla, přivítal v Addis vzácnou delegaci eritrejských ministrů k mezníkovému mírovému pohovoru a přislíbil plné respektování eritrejské dohody. Držím palce, ať se mír ustálí v jejich zemích, jak by si určitě všichni přáli!!

Moje další kroky z Addis vedly 750 km na sever do městečka Lalibela s 25000 obyvatel v nadmořské výšce 2630 m, které je známé svými jedenácti kostely vysekaných do skály pod povrchem země. I když jsem dříve viděla několik fotografií, absolutně jsem nebyla připravena na to, co jsem spatřila. Jaká to podívaná! Ne marně říkám, že si chci vždy na všechno *sáhnout*! Kostely nejen že jsou vytesány do skály, ale také od ní uvolněné, takže se kolem nich dá volně procházet. Jedná se o vysoce kvalitní práci, páni kameníci museli být šikovní řemeslníci. Podle historiků a zdejších legend, s tesáním a výstavbou se započalo za vlády krále Lalibela v roce 1181 a stále se přistavovalo/tesalo až do roku 1221. O městečku se mluví jako o *novém Jeruzalému* a jeho vznik se přičítá právě tomuto králi, který chtěl, aby věřící nemuseli chodit na poutnickou cestu až do Jeruzaléma. Legenda též říká, že kostely byly budovány za pomoci andělů a jak to vnímám já, tak ve dne pracovali kameníci, v noci andělé, dobrá dělba práce. Stavby jsou velmi rozdílné jedna od druhé, nejkrásnější a nejvíce imponující, určitě ne jen pro mne, je *Bet Giyorgis* (kostel svatého Jiřího) a jsem skoro stoprocentně přesvědčena, že když se řekne Lalibela, hned se každému vybaví právě tento. Na rozdíl od těch druhých, které tvoří dva komplexy, tento stojí sám o sobě a trochu stranou. Toto mistrovské dílo je patnáct metrů vysoké, ve tvaru řeckého kříže a je perfektně vybalancováno, takže nepotřebuje žádné opěrné pilíře. Uvnitř jsem obdivovala titěrnou práci řemeslníků, kameníků i malířů, kteří zanechali za sebou fascinující historickou památku. Vnitřní stěny kostelů jsou pokryty obrazy světců a výjevů z biblického života, jejichž barevná kompozice stále září i v přítmí budov. Dvě dřevěné truhly z olivového dřeva odpočívající v šeru u zdi, prý vyřezával sám král. Hra barev a slunečního svitu okénky ve stavbě dodává jemný nádech mystiky a dávnosti. V žádném z kostelů nechyběl duchovní muž ve splývavém bílém rouchu, který se buď modlí, anebo návštěvníkům žehná, ale ani kasičky na milodary opodál. Dovedu si představit, že být zde přítomen nočních vigilií s bíle oděnými poutníky a duchovními muži, je jako přesunout se o staletí zpátky a být svědkem primitivní, nezkrášené formě křesťanství v jeho silné podobě. Paprsky zapadajícího slunce dopadající na povrch kostela a pak následné jeho zbarvení, je pro každého návštěvníka- fotografa MUST. I já jsem čekala a byla jsem odměněna.

Další z velmi zajímavých je *Bet Medhane Alem*, (Dům spasitele světa) spíše se podobající masivnímu řeckému templu, než tradičnímu etiopskému kostelu. Impresivní stavba pro svoji velikost, vznešenost a důstojnost. Mluví se o něm jako o největším do skály vytesaném kostele na světě. Měří 33.5 m x 23.5m a je vysoký více než 11.5 m. Okolo budovy je 34 velkých obdélníkových pilířů, některé z nich už ale jen replikou originálů. Vnitřek kostela vedle hlavní lode má i čtyři postranní, plus 38 pilířů, podepírajících střeche. Houfy věřících, kteří sem každou neděli přicházejí, doufají v zázračnou moc lalibelského sedmikilového zlatého kříže a naději

na uzdravení a božího požehnání. Tahle stavba je ale v současnosti přikryta obrovským baldachýnem, zřejmě na ochranu před povětrnostními situacemi. Doporučuje se vyhradit si na prohlídku kostelních komplexů aspoň tři dny, přijít i několikrát zpátky a v nestejném denním světle si památky, pod záštitou UNESCO, opětně prohlédnout a plně vychutnat. Při naší návštěvě zde bylo plno, uličky úzké, těsné, kluzké, vnitřní prostory malé a vchody hodně nízké. Někdy bylo nutné použít i slabě lóktů se prodrat davem, takže opětná návštěva by byla na místě. Známi se mě ptali: „Proč zrovna Etiopie? Vždyť tam nikdo nejedzí!“ Hodně se pak podivili, když jsem jim jejich tvrzení vyvrátila. I já jsem byla popularitou destinace dost překvapena, ale když jsem odlétala zpátky domů, tak jsem měla jasno proč. Historie, příroda, obyvatelé, podnebí a dostupné ceny. Málem bych zapomněla – superb káva a habešské pivo!!! Též se traduje, že Evropani se najdou všude, dříve kolonizátoři, teď turisté a Etiopie je toho dalším důkazem. Kontinent je už okoukaný, pro mnohé již malý. Proč zůstat ve vězení, když brána je otevřená?

V *Sora lodge*, kde jsem se ubytovala, jsem se seznámila se třemi turisty z Německa (dvě ženy a jeden muž) a spolu s nimi a s průvodcem, ten nikdy nesmí u ničeho v Etiopii chybět, jsme všechny kostely společně navštívili. Kamenné podlahy objektů jsou hodně ochozené a nerovné, vždyť stovky let se po nich již chodí(!), a tak jsem vždy přivítala nabídnutou ruku mladíka Alexe, který šel s námi, coby aspirant na průvodce. Vždycky věděl, kdy mi jí má podat a byl vděčný za konverzaci. Moji němečtí přátelé o něm potom jinak nemluvili než jako o boyfriendu (příteli) číslo jedna, ono totiž jich ještě přibýlo!

Okolí Lalibely je kopcovité s hlubokými údolímí a minimální zelení. Lodge je postavena na okraji jednoho z největších z nich. Hluboká a široká propast pod námi a ve vzduchu nad námi pod modrou oblohou roztažená křídla orlů plachtících volně a svobodně všemi směry, dodávaly pocit sounáležitosti k vesmíru. Měla jsem chuť se zvednout a přidat se... Naštěstí jsem to neudělala. Tak početnou kongregaci orlů na jednom místě jsem ještě nikdy neviděla! Východ a západ slunce nad údolím, dodal k návštěvě kostelů ten poslední punc znamenitosti. Každé ráno jsem proto brzy vstávala, nechtěla jsem si zážitek nechat ujít.

Po chutné večeři jsme, moji němečtí přátelé a já, poctivě ochutnávali vína z lokálních vinic. Naše rozmluva zprvu trochu sice vázla kvůli jazykové bariéře, ale po dvou vyprázdněných lahvích se úplně vytratila. Shodně jsme usoudili, že i to víno tady mají dobré! Ke stolu si k nám přisedla mladá dívka z Anglie, která byla na cestě už dva měsíce. Obě jsme sklízely trochu obdivu se vydat na vlastní pěst

Bet Giyorgis

do Afriky a různě po světě. Ono je to tak, když nemohu být jak ten orel a vznášet se volně vesmírem a s velkým nadhledem se dívat na svět pode mnou, tak velké uspokojení dodá nechat vše za sebou a vyrazit, více méně, kam mě nohy povedou! Jeden z moc příjemných a hlavně veselých večerů, určitě nikdy na něj nezapomenu!

V okolí Lalibely jsou roztroušeny ještě další kostely, ke všem nebylo možné se jít podívat, už jsme jich beztak viděli dost, ale k jednomu z nich jsme se v SUV, s průvodcem a řidičem vypravili. Vzdálený asi 35 km od městečka, projížděli jsme zajímavou, sice vyprahlou prašnou krajinou, s otevřeným výhledem na všechny strany a jen častá terasovitá políčka byla známkou osídlení. Na silnicích se pracovalo a mezi pracovníky bylo i hodně žen. Jak nám náš průvodce říkal, velká většina z nich chodí pěšky ráno i večer několik kilometrů, hlavy ovinuté šátkem před zárem slunce a žádné pracovní boty, ale jen se sandály na bosých nohách. Často i malé děti seděly opodál, které jak ráno tak i večer putovaly s matkou v šátku na zádech za její prací. Nechyběl ani průvod žen a chlapců s plastikovými nádobami šlapající několik kilometrů pro vodu. Doufám, že už k nim ty lepší časy brzy dorazí!

Živá malá vesnička s kulatými, na pohled romantickými příbytky z bláta a slámy rozesetých po okolních svazích, je místem, kam vedly naše kroky. Asi po kilometrovém stoupání jsme přišli ke *Yemrehanna Kristos*, kostel vybudovaný uvnitř jeskyně. Je tak dokonale pod skálou a mezi vysokými stromy skryt, že bychom ho těžko sami hledali. V roce 1985 byla kvůli bezpečnosti přistavěna u vchodu cihlová stěna, která dost hyzdí celkový dojem, ale co je třeba, to se musí. Je to jedna z nejlépe zachovalých památek z pozdních let království *Aksum*, což je v dnešní době Etiopie a Eritrea, plus malá

Spokojená prodavačka suvenýrů

část i sousedních dnešních států. Existovalo od roku 100 n.l. do 940, se zárodky již v době železné. Byla to mocná monarchie na obchodní cestě mezi římským císařstvím a antickou Indií. Už ve čtvrtém století přijmulo jméno Etiopia a ve stejném století *Aksumité* přijali i křesťanství. V 7. století perzekuovaní muslimští uprchlíci z Mekky zde nacházeli útulek před vládnoucím kmenem *Qurash*, začali se usazovat a tak se stalo, že později převzali kontrolu celého území a království se rozpadlo. Zajímavá historie. Bývalé hlavní město jejich říše *Aksum* v severní části země, je vyhledávanou turistickou destinací, s mnoha zachovalými památkami z doby slávy dávného království.

Kostel je příjemným překvapením a je škoda, že je málo navštěvován, jak jsme se dozvěděli od místních. Proto nás asi tak okukovali a děti i oslíci šlapali cestu nahoru s námi. Probíhalo zde zrovna jedno z denních modlení, rozlehlý prostor, bíle odění věřící, mniši i svatí muži, přítmí, paprsky slunce ledabyle prozařující skulinami do prostoru jeskyně a slabě namodralá barva interiéru byla zvláštním přídavkem této návštěvy. Na zemi byly rozprostřeny rohože z olivového dřeva, z rohu se ozýval zpěv. Nízké dvě budovy uvnitř byly svatyní a příbytkem mnichů. Za kostelem leží mumifikovaná těla zřejmě poutníků anebo i řemeslníků, hodně mrazivá podívaná. Samozřejmě, že před odpoledním odjezdem z vesničky káva musela být, udělali jsme tím hodně radosti nejen ženě s kávou, ale i celé vesničce. Přišli se na nás všichni podívat, sáhnout i trochu konverzace bylo a hodně úsměvů. Dostalo se nám i požehnání od svatého muže.

Na silnici byla stále práce v plném proudu.

Jedno odpoledne jsem se vypravila do městečka, kde jsem viděla pár malých obchůdků se suvenýry a art galeriemi. Chtěla jsem zjistit, co se prodává, ale hlavně koupit tričko s Etiopií na přední straně pro syna. A mělo být černé, velikost L. V prvním obchůdku visely všechny možné, jen ne černé. Samozřejmě velmi ochotná prodavačka mi nabízela jiné barvy a byla smutná, že jsem nic nekoupila. Ve druhém krámku sice černé tričko by bylo, ale jen velikost M, a hodně malé. Ze široké nabídky suvenýrů mě zde upoutaly lalibelské stříbrné křížky v různých velikostech a hrubé šály v tradičních barvách země. Když nebylo tričko, tak jsem koupila aspoň dva menší křížky pro dcery, nemohla jsem i tuto milou prodavačku zarmoutit, že nic nekoupím. To už si mi ale všimli dva chlapci – sedm a devět let staří – přidružili se ke mně a velmi dobrou angličtinou se vypyťovali, jak se mi líbí v jejich městečku. Touto otázkou přátelské klábosení vždy začínají. Kam jsem šla, šli se mnou a věrně na mne před obchůdkem buď čekali anebo potom mi i s nákupy pomáhali. Ten mladší byl velmi bystrý. Hned jsem se zeptala, kde se naučil tak dobře anglicky? I jeho odpověď byla, že konverzací s turisty. Obdivuhodné. Asi po půlhodinovém marném hledání černého trička L velikosti, jsem to prozatím vzdala. Opodál na stoličce seděla mladá žena a připravovala kávu, šla jsem za vlní. Chlapci za mnou. Nabídla jsem jim, že jim koupím studené pítí, ať si vyberou, ale nechtěli nic. A tak jsme všichni tři seděli na stoličkách, já popíjela aromatický mok a oni, hlavně ten mladší, povídal. Zanedlouho si k nám přisedli ještě další milovníci kávy, ale první housle hráli chlapci. Ptala jsem se jich, proč nejsou ve škole, a jestli vůbec chodí? Reklí, že ano, že škola je pro všechny povinná, ale jen tři dny v týdnu, aspoň v Lalibele, ale protože bydlí ve vesnici o kus dál, tak musí tyto tři dny u někoho bydlet. Mají zde babičku, tak bydlí u ní. Jeden z nich chtěl být zvěrolékařem,

druhý, ten starší, že bude pomáhat doma na farmě. Také mi řekli, že večer zde bude slavnost, že musím přijít. Opět průvod, tradiční hudba, zpěvy i tance. Něco, co jsem zažila už v Addis. Mám pocit, že kvůli návštěvníkům se slavnosti pořádají každý týden, stánkaři si tak aspoň trochu přilepší. Rozloučila jsem se s nimi, řekli, že si mně večer najdou. Cestou zpátky jsem ještě navštívila jednu malou galerii, kde umělec, mladý muž, vystavoval své obrázky, povětšinou kostelní kresby v různém provedení. Barevné, černý uhel, tužka i akvarely. Nejčastějším námětem byl *Bet Giyorgis* a ten jsem si domu na památku koupila i já. Malý svitek, žádná váha, velká vzpomínka. Zeptala jsem se ho, jak jdou obchody? Byl smutný, říkal, že jsem první, kdo za dva dny si něco koupil a že konkurence je veliká. O ceně jsem nesmlouvala, i když to ze zvyku vždy ráda dělám a ještě jsem si přikoupila několik ručně malovaných barevných pohlednic. Také žádná váha. Navečer *naše čtyřka* – němečtí přátelé a já – jsme se vyrazili podívat na slavnostní dění a průvod. Helmut měl sebou dron na fotografování, který po jeho vypuštění vzbudil velký rozruch mezi místními, hlavně ale mezi mládeží a zástupy se táhly

za námi. Najednou na mne ale někdo volá, byli to oni dva chlapci a hned se se k nám přidali. Petra s Michaelou se smály a to ještě nebyl konec. Zanedlouho se objevil i mladík z galerie a s našim průvodcem později přišel i Alex, takže jsem je měla všechny kolem sebe a byli jsme velká parta. Bylo na co koukat, dokonce jsme dostali povolení a tak z jednoho hotelu ze střechy jsme se dívali na lidské hemžení pod námi a hlavně na průvod. Sledovala jsem výrazy radosti na tvářích zúčastněných a bylo mi jasné, že tohle není představení pro návštěvníky, ale že prožívaná rozkoš, kterou jim tanec i hudba přináší, je nefalšovaná, ryze autentická. Helmut vypustil opět svého dróna, videa byla úžasná, jak jsem později viděla. Chlapci se od něho nehnuli a on jim rád ukazoval. Bohužel, měl potom na letišti problémy, autority chtěli vědět, co fotografoval. Dostal se z toho, ale prý to nebylo snadné. Jak to dopadlo? Petra s Michaelou si oblíbily jak školáčky, tak i *umělce*, školáčkům koupily míčudu na fotbal, ó, jak byli šťastni a daly utržit i umělci z galerie. Já jsem koupila na rozloučenou chlapcům anglickou učebnici, jedinou, která byla k mání, byli

potěšení, ale jestli se budou z ní učit, anebo ji vrátí, jak jsem byla varována a vezmou si raději peníze, to už záleží na nich. Na oplátku od nich jsem dostala malý vyřezávaný dřevěný lalibelský křížek, které ve škole prý sami dělají. Byli to moc fajn kluci. Alexovi jsem poděkovala a troškou přispěla na *domácnost*. Všichni si to zasloužili. Doprovodili nás až k naší lodge a dlouho za námi pak ještě mávali ... V restauraci jsme večeři, bohužel, už nestihli, ale chleba a pálivá pomazánka z *berbere* (červený prášek, který obsahuje 16 druhů různého koření) s přidáním trochy olivového oleje a citronové šťávy, na stole nikdy nescházela, tak jsme dali zavděk aspoň té, spláchli denní prach a pot jedním habešským, ostrost pomazánky druhým a bylo nám dobře. Slunce sice bylo již zapadlé, ale jeho oranžový nádech se stále táhl prostorem a zvonky krav z údolí byly hudbou večera. Byl to hezký den... 21. července – z posledních zpráv, v Etiopii bude po dvaceti letech opět otevřeno eritrejské velvyslanectví. Přeji hezký zbytek léta a hodně zajímavých zážitků!

Nad'a Humlová

EXPERIENCE EDENVALE AERODROME

A beautiful place to fly and dine

➤Bistro 26 Restaurant

➤Hangar Rentals

➤Czech Manufactured Ultralight Aircraft for sale

➤Self Serve Fuel Station

➤Runway Lights

➤Automatic Weather Observation Station (AWOS)

EDENVALE

Aerodrome

BISTRO

26

5195 Hwy 26 East | Stayner, ON | L0M 1S0 | Tel: (705) 428.3112

www.edenflight.com | www.bistro26.ca | info@edenflight.com

For reservations please call (705) 428.4703 or email us at info@bistro26.ca

4:2 po dvaapadesáti letech

Šest gólů ve finále Mistrovství světa jsme mohli naposledy vidět v Anglii v roce 1966. A dá se říci, že letos to bylo jedno z nejhezčích finále v poslední době. Šampionát neměl jasného favorita a dá se říci, že čtyři mužstva, která se proboujvala do semifinále byla skutečně nejlepší, i když mnohdy rozhodla až střelba ze značky pokutového kopu, jak se oficiálně říká penaltovému rozstřelu.

Film Gól

Vraťme se však do roku 1966, přesněji řečeno do roku 1967, kdy v kině *Květen* na Vinohradské třídě v Praze běžel film *Gól*, který předběhl svou dobu možná o čtvrt století. *Literární noviny* označily film za jeden z nejlepších. Snad lepší ohodnocení dostala v té době pouze Bergmanova *Sedmá pečeť*. Film producentů Octavia Seňoreta a Michaela Sullivana, v režii Rose Devenishe a Abidina Dina vypráví příběhy i po půl století.

Většina pamětníků mistrovství vzpomíná na anglický gól v prodloužení. Dodnes se spekuluje jestli při střele Hursta v nastaveném čase byl míč celým objemem za brankovou čarou nebo ne. Angličané tvrdí, že ano. Němci, že ne. V roce 2006 na univerzitě v Oxfordu provedli digitální analýzu podle dostupných historických záběrů a zjistilo se, že k tomu, aby míč přešel celým objemem brankovou čáru, chybělo šest centimetrů. Ironií je, že v roce 2010 v osmifinále MS vstřelil Frank Lampard v osmifinálovém utkání Anglie-Německo branku a míč byl zhruba půl metru za brankovou čarou, ale rozhodčí branku neuznal. Skutečností je, že Hurst vstřelil v londýnském finále v poslední minutě ještě jednu branku, takže vyhrála Anglie 4:2.

Tohle je však pouze jeden z mnoha příběhů ve filmu a nakonec při letošním šampionátu se konečně použilo video a elektronika, která dokázala rozhodnout sporné okamžiky. Vždyť vzpomeňme jen na MS ve Švédsku, v Helsingborgu, kdy vedlo Československo nad Německem v 60. minutě 2:0. Utkání se nakonec skončilo 2:2, když Břetislav Dolejší chytil na brankové čáře míč. Ten nepřešel zřejmě nejen brankovou čáru, ale těsně před tím byl Dolejší faulován. Když jsem se po letech díval na záznam z tohoto utkání, nebyl jsem si jist, zda ano nebo ne, ale rozhodčí Angličan Ellis branku uznal. Mistrovství světa ve Stockholmu se zapsalo do historie nejen tím, že se zde objevil mladiček Pelé, který vstřelil dvě branky ve finále proti domácímu Švédsku (Brazílie vyhrála 5:2), ale také tím, že Francouz Just Fontaine vstřelil v šesti zápasech 13 branek, z toho čtyři západnímu Německu v souboji o třetí místo. Francie vyhrála 6:3. Pravda tento zápas ani finále ještě televize nepřinášela a o utkání v *Rozhlasových novinách* měl podrobnou zprávu legendární Josef Laufer. Další hatrick zaznamenal Fontaine proti Paraguayi (7:3). Československo vynikající mužstvo. Hráló nejen 2:2 s obhájci titulu NSR, ale dokonce smetlo Argentinu 6:1, když na křídlech hrály dvě spojky Hovorka a Zikán. Oba hráči dali Argentincům po dvou brankách. Však tohoto utkání bylo vzpomenuo i při letošním výprasku Argentiny od Chorvatů 3:0.

Tehdy snad mělo Československo lepší tým než o čtyři roky později v Chile, kdy se proboujovalo až do finále MS. Vždyť na tomto šampionátu prohráli pouze dvakrát se Severním Irskem, z toho jednou v prodloužení. Celkové skóre bylo 9:5. V Chile jsme prohráli také dvakrát s Mexikem a Brazílií 1:3 a celkové skóre bylo 7:7. Jenže stála při nás šťestěna a z tohoto turnaje zůstane asi nejvíc v paměti branka Štibranyiho v 80. minutě, kdy získal na půlce míč. Šel sám na branku a původně to vypadalo, že jeho brejk skončí vedle branky. Chytil se za hlavu, ale míč skončil vedle levé tyčky. I brankář Schroifbžel přes celé hřiště k objímajícím se hráčům. Kvalita linek rozhlasového přenosu reportérů Karla Maliny a Oskara Many přes oceán byla tak špatná, že se dalo pochopit jen, že vedeme deset minut před koncem 1:0, ale i to stačilo. Zajímavé je, že když po padesáti letech ukazovali v televizi finálové utkání, nemohli nalézt k tomuto zápasu zvuk. Použili tedy rozhlasovou reportáž, kterou objevili v archivu a nejenže reportérům bylo rozumět. Dokonce bylo vidět, jak přesně celé utkání komentovali. Vysvětlení? Komentář kněčemu, co vidíme je mnohem srozumitelnější než k tomu, co nevidíme. Navíc se ukázala poctivost obou reportérů. Žádné *fake news*.

Ne nahradily však letos nekonečné analýzy komentátorů TSN a dalších televizních stanic to, co bylo tak skvělé na filmu ze šampionátu v roce 1966. Film *Gól* se nesoustředil na analýzy branek, ofsajdů a faulů, ale na příběhy. Téměř každý záběr od prvního okamžiku, kdy jednotlivá mužstva dorazila do Anglie a úvodního hvizdu rozhodčího Istvána Zsolta z Maďarska v bezbrankovém utkání Anglie-Uruguay, byl příběhem. Jedním z úvodních mikropříběhů je, kdy Bulhar Dimitar Jakimov školil v driblingu brazilskou hvězdu Garrinchu. Garrinchova pomstou byla druhá nádherná branka Brazilců z trestného kopu. Málokdo ví, že trenérem

Bulharů byl Rudolf Vytlačil, který dovedl čtyři roky před tím Českoslováky do finále v Santiagu de Chile. Po prohře Maďarů s Portugalskem 1:3 málokdo čekal, že by se ještě Maďaři vzpamatovali. A přesto dokázali v následujícím zápase porazit v Goodison Parku v Liverpoolu Brazílii 3:1 brankami Beneho, Farkase a Mészölyho. Byla to *labutí píseň* za skvělou érou maďarského fotbalu. Na stejném místě o čtyři dny později 19. července 1966 nastoupila Brazílie i se zraněným Pelém proti Portugalsku s hvězdným Eusebiem. Opět mikropříběh z filmu: Pelé je zraněn. Leží na trávníku, přibíhá vyděšený brazilský masér Americo. Tragédie okamžiku je vystižena tím, že film oněmí. Po chvíli se ozve smutné blues. Skvělá hudba Johnny Hawkswortha. Něco podobného jako hudba Milese Davise ve filmu *Výtah na popravě* od Louise Malla. Jak to kontrastuje s letošní komedií jiné brazilské hvězdy Neymara de Silvy Santose Júniora v Rusku. Kulhající Pelé zápas dohraje, protože tehdy se nemohlo střídat. Neymar nejenže utkání dohraje, ale po pár minutách běhá jako rybička.

Jiný příběh Severní Korea hraje nejen nerozhodně s Chile 1:1, ale poráží i hvězdnou Itálii brankou Pak Doo-Ika 1:0 a postupuje do čtvrtfinále, kde po 25 minutách vede senzačně nad Portugalskem 3:0. Pak vezme Eusébio hru do svých rukou a čtyřmi brankami otočí skóre. Ještě jeden příběh z Wembley. Postavou malý západoněmecký rozhodčí Rudolf Kreitlein vylučuje Antonia Rattina z Boca Juniors. Ve filmu nevidíme přestupek za který je Argentinec vyloučen, ale po dobu několika minut sledujeme tvář hráče. Od okamžiku, kdy si volá rozhodčí tlumočníka po okamžik, kdy kapitán Argentinců mizí v útrobách stadionu. Něco jako předzvěst Falklandské války o šestnáct let později.

Vidíme zde pláč Eusébia i německého brankáře Hanse Tilkowského (je přesně o třináct let starší než já pozn. red.) z Borusie Dortmund, ale i radost nahých Angličanů v bazénu po finálovém utkání. Na film se dá s napětím dívat zrovna tak dnes, jako před jedenapadesáti léty v kinu *Květen*.

Tehdy hrálo na MS pouze šestnáct mužstev a šampionát trval dvacet dnů. Nesmělo se střídat, míč byl těžší, nepoužívaly se žluté ani červené karty. Rozhodčí se mezi sebou těžko domlouvali, ale příběhy zůstaly.

O čtyři roky později v Mexiku sice Československo všechna utkání prohrálo a zazářil zde snad jen Ladislav Petráš, který vstřelil obě branky. Tu první v sedmnácté minutě proti Brazílii. Doběhl k postranní čáře a tam se pokřičoval. V dobách tvrdé normalizace to bylo něco neslýchaného. Jestliže je nějaká vzpomínka z tohoto MS, tak je to semifinálový zápas SRN-Itálie, kdy Italové vedli od 8. minuty Bonisegnou a pak nastalo dvaosmdesát minut nudy. V poslední minutě však naběhl Karl-Heinz Schnelinger na Libudův centr a vyrovnal. Pět branek v prodloužení a vítězství Itálie 4:3 to bylo drama, které se asi nebude již nikdy opakovat. Ve finále si pak Brazílie lehce poradila s Itálií 4:1.

Nastala doba Johana Cruyffa a Johana Neskense, ale Holandani dvakrát prohráli ve finále. Shodou okolností, vždy s domácím týmem. V roce 1974 v Mnichově s Německem 1:2 a o čtyři roky později na Estadio Monumentai v Buenos Aires v prodloužení 1:3 (to však již byli Holandané bez Cruyffa). Musím přiznat, že z tohoto MS jsem viděl jediné utkání Brazílie-Peru 3:0, protože jsem byl v té době na Borech v kriminálu.

Vynahradil jsem si to o osm let později v Mexiku, kdy se kvalifikovala Kanada na MS. Tehdy jsem viděl přímo v hledišti snad polovinu všech utkání včetně finále, ve kterém Argentina porazila před 116 000 diváky Německo 3:2.

K těm novodobým vzpomínkám patří 24. červen 2010, kdy Slovensko v Johannesburgu v Ellis Parku porazilo Itálii dvěma brankami Vítteka a jednou Kopúnka 3:2.

A letošní příběhy?

Přidělení MS Rusku. Těžko říci, jestli to bylo to nejšťastnější řešení. Podobně jako příští šampionát v Kataru. V porovnání s finálem Ligy mistrů v Kyjevě, kdy se třeba zrušila zamluvená místa v hotelu a pak se pronajímala za několikanásobnou cenu, západní média o ničem podobném nepsala. Jeden taxík najel do mexických turistů, protože řidič zřejmě usnul. I to se stává. Na hřišti bylo poprvé použito na MS video. Kromě jednoho případu v utkání Srbsko-Švýcarsko, to bylo spíš ku prospěchu. Problém je ale v tom, že po čase jako je tomu v hokeji, když utkání řídí čtyři rozhodčí se může stát, že

jeden rozhodčí spoléhá na druhého a častokrát se neodpíská to, co by jako jedinec odpískal. Dalším problémem je čas strávený u videa. Stalo se, že tato doba trvala i šest minut. Nastavovaly se pak maximálně tři. Daleko lepší byl systém, který byl kdysi v severoamerické NASL, kdy rozhodčí zvednutou rukou zastavil čas a pokračovalo se až při dalším rozehrání hry. Navíc tento způsob měření času byl lepší i pro statistiky zápasu.

Kvalifikace

Již systém evropské kvalifikace je zvláštní: V případě, že Rusko se kvalifikovalo přímo, znamenalo to, že z devíti skupin postoupilo devět vítězů. Osm týmů, které se umístily v kvalifikaci na druhém místě hrálo kvalifikaci. Devátý, v tomto případě Slovensko, přišel zkrátka, vzhledem k tomu, že získal nejméně bodů. Problém byl v tom, že Slovensko mělo jednu z nejvyrovnanějších skupin. Při tom se hrála Mezikontinentální kvalifikace, kterou hrála Austrálie, Nový Zéland, Peru a Honduras. Proč nebyl jeden evropský tým, který se umístil na druhém místě, losem zařazen do této kvalifikace?

Dalším problémem byla nevyrovnanost skupin. Například Skupina A (Rusko, Saudská Arábie, Egypt a Uruguay) byla nepoměrně lehčí než Skupina D (Argentina, Island, Chorvatsko, Nigerie) označovaná častokrát jako *Skupina smrti*. Navíc hráči Islandu a Chorvatska spolu hráli kvalifikaci. Přesto se nedá říci, že by jednotlivé skupiny nebyly nezajímavé. Ve skupině B prošly s *odřenejma ušima* Španělsko a Portugalsko, i když Španělé zachraňovali postup remízou 2:2 s Marokem až v nastaveném čase v 91. minutě Aspasem.

Zasloužené bylo vítězství Chorvatska ve skupině D, získalo devět bodů, když převálcovalo, jak Argentinu 3:0, tak i Nigerii 2:0. Trápilo se pouze s Islandem, který potřeboval vyhrát. Za stavu 1:1, Islandané otevřeli hru a mnoho nechybělo, aby po druhé skórovali. Místo toho v 90. minutě dostali druhý gól od Perešice.

Největším překvapením byla poslední místa ve skupině

Vítěz Belgičan Lukaku vpravo a poražený panamský fotbalista se modlí po utkání Belgie-Panama 3:0.

Německa a Polska. Německo vyhrálo v kvalifikaci pro MS všech deset zápasů s impozantním skóre 43:4. Polsko pouze jednou remízovalo a jednou prohrálo. Německo v Rusku prohrálo nejen s Mexikem 0:1, ale i s Jižní Koreou 0:2, když branky Kima a Sona přišly v 94. a 96. minutě. Nikdo nečekal, že Polsko prohraje se Senegalem 1:2 a dokonce s Kolumbií 0:3. Kuriozitou v této skupině bylo poprvé použité pravidlo fair-play při rovnosti bodů a skóre mezi Senegalem a Japonskem. Z postupu se nakonec radovali díky nižšímu počtu žlutých karet Japonci.

Play-off

Tři utkání se rozhodla v osmifinále až po penaltovém rozstřelu, když i po prodloužení skončila 1:1. Španělsko prohrálo s Ruskem. Španělé se svým stereotypním přihráváním na krátko prakticky ani jednou neukázali kvalitní hru. Chorvaté v souboji brankářů nakonec měli více štěstí, i když v prodloužení Luka Modrić další penaltu zahodil.

Poprvé Anglie na nějakém mistrovství vyhrála tuto sázku do loterie, když dva poslední kolumbijští střelci Uribe a Bacca neproměnili. Nejzajímavějším zápasem bylo utkání Belgie-Japonsko. V úvodu druhého poločasu se Japonci dostali do vedení 2:0. Belgičanům se však během pěti minut podařilo srovnat na 2:2. V 94. minutě Japonci zahrávali trestný kop, který belgický brankář Thibaut Courtois vyrazil na roh. Po rohovém kopu se dostali Belgičané do protiútku a Chadli v posledních vteřinách utkání zaznamenal vítěznou branku. Vždy po MS se hovoří o předčasném finále. I když Belgie skončila nakonec třetí, asi toto označení by se dalo použít pro čtvrtfinálový zápas Brazílie-Belgie, ve kterém Belgičané dominovali v prvním poločase, který vyhráli 2:0. Brazílci v druhém, ale podařilo se jim pouze snížit Augustem. Z obou semifinálových utkání bylo určitě dramatictější utkání Chorvatsko-Anglie, které šlo do prodloužení a skončilo se nakonec vítězstvím Jihoslovanů 2:1, když vítěznou branku vstřelil Mandžukić v 109. minutě, než zápas Francie-Belgie 1:0. Belgičané v zápase proti Francii působili poněkud unaveným dojmem a po brance Umtitiho v úvodu druhého poločasu se již nezmohli na odpor.

Finále

I letošní finále mělo své smutné okamžiky. V 18. minutě zahrával Griezzman trestný kop a jeden z nejlepších chorvatských útočníků Mario Madžukić přizvedl míč do vlastní branky. Krásná byla naopak o osm minut později branka Perešice, kdy si přehodil míč z pravé nohy na levou a z hranice šestnáctky překonal brankáře Tottenhamu Hugo Llorise. Ironií je, že v zápětí po rohovém kopu právě Perešić zahrál nechtěně v pokutovém území rukou a po prvé v historii finále MS přišlo ke slovu video, po kterém argentinský rozhodčí Néstor Pitanta nařídil penaltu, kterou Antoine Griezman proměnil. V 59. minutě Pogba nejprve pravou nohou vystřelil, jeho střela byla zblokována, ale následující rána levou nohou už skončila v chorvatské brance. Čtvrtou branku připojil objev šampionátu Mbappé střelou o šest minut později. Ještě jednou vykřesal Madžukić naději pro Chorvaty, když francouzský bránář Lloris zkusil kličku v pokutovém území dvacet minut před koncem, ale i přes závěrečnou snahu hráčů v červenobílých šachovnicových dresech, se již nic na stavu utkání nezměnilo. Mario Madžukić se po finále MS rozloučil s reprezentační kariérou.

Podle serveru Novinky.cz, moskevský soud poslal na 15 dní do vězení tři členy ruské punkové skupiny *Pussy Riot*, kteří v Moskvě vtrhli na hřiště během finálového utkání mistrovství světa. Veronika Nikulšinová, Olga Kuračevová a Pjotr Verzilov dostali rovněž tříletý zákaz návštěvy sportovních událostí, uvedla agentura AFP s odvoláním na ruský server *Mediazona*.

Zemřel legendární Stan Mikita

Ve věku 78 let zemřel hokejista Stan Mikita, nejproduktivnější hráč Chicaga Blackhawks v historii. Slovenský rodák je členem Síně slávy, dvakrát získal Hart Trophy pro nejlepšího hráče sezóny. O jeho úmrtí informoval klub, ve kterém strávil celou dvaadvacetiletou kariéru v NHL. Mikita se v roce 1940 narodil na Slovensku jako Stanislav Gvoth. Po odchodu do Kanady v osmi letech přijal příjmení svého strýce, který ho adoptoval. NHL si za Chicago poprvé zahrál v sezoně 1958/59. V klubu stále vede tabulky v počtu zápasů (1394), asistenci (926) a bodů (1467). Blackhawks dovedl v roce 1961 k třetímu triumfu ve Stanley Cupu v klubové historii a po ukončení kariéry v roce 1980 se stal prvním hráčem Chicaga, jehož číslo (21) bylo vyřazeno z užívání. Mikita získal Hart Trophy, Art Ross Trophy pro nejproduktivnějšího hráče a Lady Byng Trophy pro nejslušnějšího hráče NHL dva roky po sobě (1967 a 1968), což se žádnému jinému hokejistovi v dějinách nepovedlo. Bodování soutěže vyhrál ještě v letech 1964 a 1965. Nevysoký (175 cm) centr vytvořil v Chicagu jednu z nejobávanějších dvojic 60. let s neméně slavným Bobbym Hullem. Společně patřili k průkopníkům používání zahnutých čepelí. Sám Mikita byl také jedním z prvních hráčů, kteří začali pravidelně nosit helmu, poté co mu na konci roku 1967 střela utrhla kus ucha. Mikita je čtrnáctým nejproduktivnějším hokejistou historie NHL. Více zápasů než on za jeden tým odehráli pouze tři hokejisté.

ČTK, Sport.cz

Trojice byla shledána vinnou „z hrubého porušení pravidel chování diváků” a dostala nejvyšší možný trest za podobné obvinění. Zakladatelem stránky *Mediazona*, která informuje o procesech s lidskoprávními aktivisty, je právě Verzilov, manžel rovněž členky Pussy Riot Naděždy Tolokonnikovové.

Tři osoby vtrhly na hřiště v druhé polovině utkání mezi Francií a Chorvatskem z oblasti kolem francouzské branky a běžely asi 50 metrů každá jiným směrem, čtvrtý člověk byl zadržen hned v úvodu celé akce. Hra byla na chvíli přerušena, asi za 25 vteřin se ale hrálo dál.

Skupina *Pussy Riot* následně na své facebookové stránce uvedla, že hru narušila, aby upozornila na porušování lidských práv v Rusku. V této souvislosti zmínila případ ukrajinského režiséra Oleha Sencova. Toho zadržely ruské úřady v květnu 2014 a obvinily ho, že na Krymu, který Rusko anektovalo v březnu 2014, zosnoval teroristické spiknutí. Sencov obvinění odmítal jako vykonstruované za pomoci zfalšovaných důkazů. Odsouzen byl k 20 letům vězení. Nyní již od poloviny května drží hladovku a tvrdí, že je připraven zemřít, aby dosáhl osvobození „všech ukrajinských politických vězňů” z ruských věznic. Prezident Macron se v telefonním rozhovoru s Putinem později zasazoval o propuštění Sencova z vězení. Jeho žádost však nebyla doposud vyslyšena. Jako své požadavky členové *Pussy Riot* zmínili propuštění politických vězňů, svobodu slova na internetu, svobodu shromažďování a existenci politické soutěže.

Skupina *Pussy Riot* je známá svými protesty proti Kremlu a ruské vládě. Tři členky *Pussy Riot* poslal v roce 2012 moskevský soud na dva roky za mříže za předvolební výtržnosti v moskevské katedrále Krista Spasitele. Pětice členek *Pussy Riot* tehdy v chrámu křičela text písně Bohorodičko, vyžeň Putina, kritizující prezidenta Vladimira Putina i hlavu pravoslavné církve, patriarchu Kirilla, jenž podpořil Putinovu kandidaturu v tehdejších prezidentských volbách.

Odvolací soud změnil jedné z odsouzených punkerek nepodmíněný trest na podmíněný. Marija Aljochinová a její kolegyně Naděžda Tolokonnikovová byly propuštěny na amnestii v době, kdy jim do odpykání celého trestu zbývalo jen čtvrt roku.

Podle wikipedie: 13. července 2018 prezident FIFA Gianni Infantino označil šampionát v Rusku za nejlepší v historii. V televizi po celém světě ho sledovaly tři miliardy diváků, stadiony byly z 98 % vyprodány a hostitelská města navštívilo sedm milionů fanoušků.

Nejsem si jist s tímto tvrzením. Po každých Olympijských hrách, či po každém MS se tvrdí, že to byly nejlepší hry a nejlepší šampionát. Nevím, jestli by někdo dokázal udělat z tohoto šampionátu takový film jako byl již zmíněný film z roku 1966. A pro mne byl nejkrásnější šampionát v roce 1986, který jsem viděl na vlastní oči.

Aleš Březina – Toronto

Členka skupiny Pussy Riot nedobrovolně opouští finálový zápas

Chtěli byste sledovat a ovládat televizní vysílání z pohodlí vaší pohovky?

The future of IPTV

Za jednu cenu \$28.99 na měsíc máte dvě služby – Kablovka.com i OnlineTV1.com

Česká a Slovenská televize ... jednoduše a bez počítače! ☎ 1-970-300-2044

TFC opět mistrem Toronto-Vancouver 5:2 (2:0)

Zatímco jinde ve světě se teprve fotbalové soutěže rozjíždějí, Kanada zná svého mistra, který ji bude reprezentovat v Lize mistrů CONCACAF. Již po třetí za sebou získalo Toronto FC kanadský titul a Voyageurs Cup. Po remíze 2:2 ve Vancouveru a nedělní domácí prohře s NY City 3:2, kdy byl hned v úvodu vyloučen Jozy Altidore nastoupili domácí fotbalisté

jako vyměnění a byl to právě Altidore, který patřil k nejlepším hráčům utkání a zaznamenal hattrick. Jak přiznal po zápase trenér Whitecaps Carl Robinson. Toronto bylo lepším mužstvem a vyhrálo zaslouženě. Po vyrovnaném úvodu utkání se diváci dočkali první branky v 39. minutě, kdy Delgado povolnil Altidora a ten z pravé strany překonal Marinovice v brance hostů. Ještě před půlkou jeden z nejmenších hráčů v severoamerické lize 163 cm měřící Sebastian Giovinco vstřelil druhý gól hlavou. Úvod druhého poločasu vyzněl jasně pro domácí a Altidore nejprve proměnil nahrávku Giovinca z pravé strany v 49. minutě a o čtyři minuty později hlavou Giovincově rohovém kop. Za stavu 4:0 hra klesla do průměru, což využili Kamara a Shea, kteří snížili na rozdíl dvou branek. Poslední slovo však patřilo střídajícímu Rickettsovi deset minut před koncem. Nejlepším hráčem mistrovství byl označen kanadský reprezentant Jonathan Osorio, který získal pohár, který se jmenuje po kanadském novináři slovenského původu Georgi Grossovi. Letos na jaře v CONCACAF lize mistrů se Toronto dostalo až do finále, když vyřadilo dvě mexická mužstva a teprve s Chivas de Guadalajara prohrálo v penaltovém rozstřelu.

Aleš Březina – Toronto

Vedoucí Plzeň bude hrát Ligu mistrů

Jistý účastník Ligy mistrů vede také prvoligovou tabulku, do které se fotbalisté Plzně posunuli vítězstvím 1:0 v Karvině. O čtvrtou nejtěsnější výhru úřadujících mistrů v řadě se postaral už v šesté minutě Michael Krmenčík, který vsítil svůj sedmý gól v posledních osmi ligových utkáních. Pak mu domácí brankář Berkovec ještě zmařil pokutový kop. Viktoria proti Karvině i popáté naplno zabodovala, zatímco Slezané jsou i po pěti kolech bez jediného získaného bodu uvěznění spolu s Duklou u dna tabulky. Doposud vedoucí Slavia prohrála doma s Jabloncem 0:2. Druhá Sparta sice prohrávala doma s Příbramí, ale v 36. minutě Kanga vyrovnal z penaltu. O šest minut později šel pod sprchy příbramský Tregler. Sparta se sice dostala do vedení, ale v 86. minutě utekl Antwi a vyrovnal na 2:2.

Ani v pohárech si pražská S nevedla dobře. Slavia hrála doma s Dynamem Kyjev nerozhodně 1:1 a venku prohrála 0:2. Pražané se v obou utkáních zlobili na rozhodčí. V prvním při brance Kyjeva nepřerušil hru, když byly na hřišti dva míče. V druhém polský rozhodčí neuznal Teclův gól pro ofsajd a naopak uznal branku Dynama, když Cygankov poslal míč mezi obránci Pražanů a Besedin z ofsajdové pozice přidal druhý gól Kyjeva. Slavia tak bude hrát *pouze* Evropskou ligu. Sparta v Evropské lize vypadla se srbskou Suboticou, když venku prohrála 0:2 a doma zvítězila 2:1. Naděje na Evropskou ligu má ještě Olomouc, která zdolala kazašský Kajrat Almaty

Tabulka slovenské ligy						
1. Slovan	5	4	1	0	12:3	13
2. Dun. Streda	5	3	2	0	14:9	11
3. Ružomberok	5	2	2	1	9:6	8
4. Trenčín	4	2	1	1	12:10	7
5. Trnava	5	2	1	2	4:2	7
6. Podbrezová	5	2	1	2	6:6	7
7. Sered'	5	2	1	2	6:8	7
8. Žilina	4	2	0	2	7:8	6
9. Senica	5	1	2	2	4:8	5
10. Zl. Moravce	5	1	0	4	5:10	3
11. Nitra	4	0	2	2	4:6	2
12. Michalovce	4	0	1	3	3:10	1

Tabulka české ligy						
1. Plzeň	5	5	0	0	7:1	15
2. Sparta	5	4	1	0	11:3	13
3. Slavia	5	4	0	1	11:3	12
4. Zlín	5	3	1	1	7:5	10
5. Baník	4	3	0	1	6:2	9
6. Slovácko	5	3	0	2	8:6	9
7. Příbram	5	2	2	1	11:8	8
8. Jablonec	5	2	1	2	8:5	7
9. Bohemians	5	2	1	2	6:7	7
10. Boleslav	5	2	0	3	12:12	6
11. Liberec	5	1	3	1	5:5	6
12. Teplice	5	1	2	2	8:10	5
13. Olomouc	4	1	0	3	5:7	3
14. Opava	5	0	1	4	4:14	1
15. Karviná	5	0	0	5	4:14	0
16. Dukla	5	0	0	5	4:15	0

863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080

Bloor St. W.
Danforth Ave.
Ossington Ave.
Broadview Ave.
281 Danforth Ave.
Toronto, Ont
(416) 466-0330

**Rosti
Brankovsky**
Broker
Jedinečné služby

Jak prodat dům nebo kondo?
Rosti Brankovský, který má hodně zkušeností s prodejem,
to může udělat za vás.
Jak koupit dům nebo kondo?
Když vidíte inzerát nebo nápis *Dům na prodej*,
Rosti Brankovský vám ho může ukázat.

Jsem tu pro vás!
Royal Le Page, Signature Realty
Independently owned and operated brokerage
416/443-0300 - direct 416/917-2241
www.brankovsky.com * e-mail: rostib@rogers.com

UNIGLOBE Enterprise Travel

- Tailor Made Holidays
- Travel Insurance
- Ocean/River Cruises
- Air Tickets

blanka@premieregroup.com

1221 Yonge Street (at Summerhill subway)
Toronto, M4T 1W4
Tel: 416 504 3800 Ext: 1
Toll Free: 1 800 825 7577
Fax: 416 598 1311

MEMBER OF:

Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

Go, See, Experience